

Život Cirkvi

Ročník 14

37/2007

Zádušná svätá omša za bývalého apoštolského nuncia v SR Mons. Luigiho Dossenu

Apoštolská cesta Benedikta XVI. do Rakúska

V nedeľu sa vrátil z návštevy Rakúska Svätý Otec Benedikt XVI. Bola to len jeho piata apoštolská cesta a v tomto kalendárnom roku jediná zastávka na európskom kontinente. Už krátko po zvolení za pápeža Joseph Ratzinger sľúbil, že ju navštívi. Ako dieťa mal z rodného Bavorska sem iba na skok. Rakúsko si obľúbil a rád sa sem vracia. Za pápežovou návštevou krajiny pod Alpami neboli však len krásne spomienky, ale predovšetkým túžba posilniť bratov a sestry vo viere. Keď sa novinári pýtali Svätého Otca ešte na palube lietadla pred príchodom do Viedne, ako by charakterizoval túto apoštolskú cestu, odpovedal, že prichádza ako pútnik z príležitosti 850. výročia založenia sanktuária v Mariazelli.

Rakúsko a Mariazell sú úzko spojené aj s našimi dejinami. Žili sme v spoločnej monarchii a mali spoločných kráľov. Môžeme povedať, že Rakúsko bolo katolíckou krajinou. Miestna cirkev sa už druhé desaťročie zmieta v kríze. Najskôr v polovici deväťdesiatych rokov odstúpil z postu viedenského arcibiskupa kardinál Hans Groer. Jeho odchod bol reakciou na obvinenia zo sexuálneho zneužívania. Hoci mu nikdy nič dokázané nebolo, povest' Katolíckej cirkvi dosť utrpela. Potom sa objavila petícia veriacich, ktorá žiadala od hierarchie ďalekosiahle zmeny v riadení Cirkvi. Táto iniciatíva zasiahla predovšetkým nemecky hovoriace krajiny. Skončila neúspešne. Avšak ukázala nespokojnosť nemalej časti veriacich s kvalitou cirkevného života. Najväčší škandál sa však prevalil len pred pár rokmi v diecéze Sankt Pölten. Na jeho konci bolo zatvorenie kňazského seminára v lete 2004. Na jednej strane veľké pohoršenia. Urýchlili odpad od viery a Katolícka cirkev sa dostala pod paľbu kritiky. Z druhej strany však zostalo dosť veriacich ľudí, ktorí zostali aj v týchto ťažkých chvíľach verní. Neprestali sa modliť, nestratili nádej. Pápež bol v Rakúsku aj kvôli nim. Dokonca sa im za vernosť Kristovi a Cirkvi verejne poďakoval.

Slovenské médiá reflektovali pápežovu návštevú dosť povrchno. Bežný konzument sa akurát dozvedel, že bolo zlé počasie, prišlo málo ľudí a pápež nechystá žiadne reformy. Hlava Katolíckej cirkvi však počas troch dní predniesla niekoľko zaujímavých prejavov. Už v piatok v slávnom Hofburgu, bývalom sídle cisárov, pred zrakmi diplomatického zboru a rakúskych politikov, zaznela z pápežových úst výzva na ochranu každého ľudského života. Zdôraznil, že potrat nikdy nemôže byť ľudským právom. Vrcholom návštevy bolo stretnutie v Mariazelli. Napriek daždivému počasiu sa tu zišli tisíce ľudí nielen z Rakúska, ale aj okolitých krajín. Toto

pútnické miesto je známe už stáročia. Aj Svätý Otec pripomenul, že Mariazell sa stal miestom pokoja, jednoty, zmierenia. A nielen pre domácich. V homílii vyzdvihol kresťanskú vieru, ktorá je opakom rezignácie na možnosť poznať pravdu. Kresťania veria, že pravdu je možné poznať. Tou pravdou je sám Kristus. Podľa pápeža je rezignácia na pravdu jadrom súčasnej krízy Západu. Avšak keď nejestvuje pravda pre človeka, nedokáže rozlíšiť medzi dobrom a zlom.

Pri slávnostných večerách sa prihovril kňazom a zasväteným osobám, kde povedal: „Život v nasledovaní Krista je skutočne riskantným podujatím, pretože sme vždy ohrození hriechom, nedostatkom slobody a možnosťou zrady. Preto všetci potrebujeme jeho milosť, tak ako Mária ju prijala v plnosti.“ Pápež si na jednej strane uvedomuje všetky úskalia, ktorá prináša dnešná doba. Tí, ktorí sa chcú Bohu darovať celí, sú často vystavení tlaku pokušení alebo pocitu beznádeje. Preto hovorí, že kto chce prejsť úspešne týmito úskaliami, potrebuje ako Mária chcieť prijať milosť v plnosti.

Stretnutie pútnikov s pápežom v Mariazelli malo internacionálny charakter. Nedeľa sa niesla v znamení troch udalostí. Dopoludnia pápež odslúžil vo viedenskom dóme sv. Štefana pred zrakmi tisícok ľudí svätú omšu. Popoludní mal dve zastávky. Zastavil sa v cisterciánskom kláštore v Heiligenkreuz, kde ho už čakalo asi pätnásťtisíc ľudí. Obsiahly príhovor nebol venovaný len rehoľníkom, ale aj teológom. Benedikt XVI. zdôraznil, že ak teológia stráca kontakt s prežívanou vierou, veľmi sa redukuje. Teológia bude plodná, keď sa bude tvoriť na kolenách, čiže bude ovocím bohatého duchovného života a serióznej intelektuálnej prípravy. Pred odletom sa pápež zišiel s dobrovoľníkmi vo viedenskom Konzerthause. „Je krásne stretnúť osoby, ktoré v našej spoločnosti chcú dať evanjéliu tvár.“ Pápež sa poďakoval dobrovoľníkom a povzbudil ich, aby sa nebáli venovať bezplatne svoj voľný čas službe bratom a sestrám.

Vážení poslucháči! Pápežova návšteva Rakúska bola síce krátka, ale za to veľmi plodná. Svätý Otec v príhovoroch neustále povzbudzoval k praktizovaniu viery, hovoril o svätení nedele či potrebe nerezignovať na možnosť poznať pravdu. Podľa hovorcu Svätej Stolice Frederica Lombardiho je prvým ovocím návštevy duchovné zblíženie rakúskej cirkvi so Svätým otcom. Po rokoch napätia ho potrebovali všetci. Spolu s Benediktom XVI. veríme, že cestou rakúskych katolíkov je návrat ku koreňom.

RV, Anton Ziolkovský

Pápež Benedikt XVI. na návšteve Rakúska

Rakúsko (7. septembra) Pápež Benedikt XVI. v piatok ráno o 9.30 hod. odletel z rímskeho letiska Ciampino na svoju apoštolskú cestu do Rakúska. Ešte predtým pre novinárov zdôraznil, že jeho návšteva nie je politická, ale pútnická a jeho úmyslom je posilniť ľudí vo viere. „Potrebujeme Boha. V živote bez Boha nie je žiadna orientácia a nedá sa rozlišovať medzi dobrom a zlom“, uviedol nástupca sv. Petra.

Na letisku vo Viedni, kde pristál krátko po 11.00 hodine, ho privítali štátni aj cirkevní predstavitelia Rakúska, medzi nimi aj prezident republiky Heinz Fischer, arcibiskup Viedne kardinál Christoph Schönborn a štátny kancelár Alfred Gusenbauer. Ceremoniál museli v dôsledku silného dažďa preložiť do hangáru letiska.

Spolkový prezident Heinz Fischer v oficiálnom pozdravnom príhovore pripomenul, že pápež sa v blízkosti Rakúska narodil a rástol, že má k nemu blízky vzťah, hovorí materinskou rečou rakúšanov a preto ho všetci srdečne vítajú. Ako príklad spolupráce medzi Cirkvou a štátom uviedol práve prípravu na pápežskú návštevu. Spolkový prezident podčiarkol úsilie Rakúska o pokojné spolužitie a vyzdvihol vklad tejto krajiny do rozvoja vedy a umenia. Pápežovi poprial, aby sa v Rakúsku cítil, ako v svojom druhom domove.

Benedikt XVI. v pozdrave povedal, že „vstupuje na rakúsku pôdu s veľkou radosťou, prvýkrát od začiatku svojho pontifikátu. Priznal, že mu je táto krajina veľmi blízka a dodal „tento kultúrny priestor v strede Európy presahuje hranice a spája podnety a sily rôznych častí nášho kontinentu. Kultúra tejto krajiny, je do hĺbky presiahnutá posolstvom Ježiša Krista a činnosťou Cirkvi, ktorú vykonávala v Jeho mene. Toto všetko a ešte mnohé iné veci pôsobia, že sa medzi vami milí Rakúšania cítim tak trochu ako doma“. Pápež vo svojom príhovore zhrnul cieľ návštevy, putovanie do Mariazellu, ktorý neznamena len 850 rokov tejto svätyne, ale ukazuje aj cestu do budúcnosti. Pripomenul, že je to miesto blízke aj pre Maďarov a slovanské krajiny.

Mária nám podľa pápeža ukazuje základný rozmer človeka, schopnosť otvoriť sa Božiemu slovom a jeho pravde.

Svätý Otec sa v príhovore potešil rastúcemu záujmu o pútnické miesta. V putovaní najmä mladí ľudia nachádzajú nový spôsob ako rozjímať, spoznávajú sa a objavujú dejiny viery. Svoju sobotňajšiu cestu do Mariazellu Benedikt XVI. vníma ako púť v spoločnosti všetkých pútnikov dnešnej doby.

„Mariazell nepredstavuje len 850-ročnú históriu, ale na základe historickej skúsenosti – ako to zobrazuje socha Božej Matky, ukazujúcej na Krista – aj cestu do budúcnosti. V tejto nádeji by som dnes chcel spolu s politickými predstaviteľmi krajiny a zástupcami medzinárodných organizácií opätovne upriamiť zrak na našu prítomnosť a budúcnosť.“

Na záver pápež pripomenul, že „do Mariazellu budeme putovať spojení modlitbou a masmédiami zjednotení vo viere so všetkými ľuďmi dobrej vôle tejto krajiny i za jej hranicami.“

Po oficiálnych prejavoch pápežovi zaspievalo 150 detí z cirkevnej školy sv. Františka a pápež so sprievodom odišiel do centra Viedne. **RV, ls,dj /-mg- snimka -pz-**

Veriaci na námestí Am Hof privítali Benedikta XVI. nadšeným potleskom a skandovaním

Po skončení uvítacieho ceremoniálu na letisku kroky Svätého Otca smerovali do kláštora sestier saleziánok Navštívenia Panny Márie vo Viedni, odkiaľ sa spolu so svojim sprievodom presunul na starobylé Námestie Am Hof. Jeho dominantou je bronzový mariánsky stĺp z roku 1667. Nachádza sa tu aj Kostol Am Hof, známy aj ako kostol Deviatich anjelských zborov. Pápeža Benedikta XVI. tu privítal primátor Viedne, rektor kostola, všetci rakúski biskupi a množstvo veriacich.

Svätý Otec sa k Mariensäule prišiel pomodliť a oficiálne tak otvoriť svoju púť do Mariazellu pri príležitosti 850. výročia založenia tamojšej mariánskej svätyne. Vo svojom príhovore zdôraznil, že ako prvý zastávku na tejto svojej púti si vybral bronzový mariánsky stĺp, aby sa na chvíľu spolu s veriacimi zamyslel nad významom Božej Matky pre Rakúsko v minulosti aj v prítomnosti a nad jej významom pre každého z prítomných osobitne.

„S vierou v Ježiša Krista, vteleného Božieho Syna, sa už od prvotných čias spája osobitná úcta k Matke, k žene, v lone ktorej Boh prijal ľudskú prirodzenosť, keď mal účasť dokonca aj na tlkote jej srdca. Táto žena ho sprevádzala jemne a s rešpektom počas jeho živo-

ta až po smrť na kríži a práve jej materinskej láske na konci zveril milovaného učeníka a s ním celé ľudstvo. Vo svojej materinskej láske Mária prijíma aj dnes pod svoju ochranu ľudí všetkých jazykov a kultúr, aby ich sprevádzala v ich mnohorakej jednote ku Kristovi. K nej sa môžeme utiekať vo všetkých našich starostiach a potrebách. Od nej sa však musíme tiež naučiť prijívať sa navzájom s tou istou láskou, s ktorou prijíma ona všetkých nás: každého vo svojej jedinečnosti, takých, akých nás chcel Boh a akých nás miluje. V univerzálnej Božej rodine, v ktorej je pre každého človeka pripravené miesto, každý má rozvinúť svoje dary pre dobro všetkých.“

Mariánsky stĺp, ktorý dal vyhotoviť cisár Ferdinand III. ako poďakovanie za oslobodenie Viedne od veľkého nebezpečenstva a ktorý bol odhalený pred 360 rokmi, musí byť podľa Benedikta XVI. byť aj dnes pre nás znamením nádeje. Atmosféra na Námestí Am Hof bola veľmi srdečná.

Porucha aparatury prinútila pápeža improvizovať a výpadok zvuku nahradiť gestami, čo prispelo k srdečnej atmosfére napriek daždivému počasiu, ktoré vládlo prvý deň návštevy. Modlitbou Otče náš a požehnaním sa stretnutie predčasne skončilo, mladí sa presunuli do chrámu.

Následne Benedikt XVI. vstúpil do kostola, aby sa poklonil Najsvätejšej Sviatosti a zotrval na krátku chvíľu v rozjímaní. Potom jeho kroky smerovali na Židovské námestie (Judenplatz), kde sa nachádza pamätník genocídy židovského národa počas nacistického režimu. Benedikt XVI. po privítaní veľkým rabínom a prezidentom Židovskej komunity Paulom Chaimom Eisenbergom zotrval v niekoľkokomínútovej tichej modlitbe za obeť holokaustu a odobral sa do budovy Apoštolskej nunciatury vo Viedni.

RV / dj,ls, mg

Svätý Otec sa stretol s vládnymi predstaviteľmi a zástupcami diplomatického zboru

V piatok Svätého Otca privítali v paláci Hofburg, ktorý bol od začiatku 13. storočia hlavným sídlom Habsburgovcov. Každá generácia tu vtláčila svoju pečať zariadením a prístavbou, až vznikol dnešný impozantný komplex budov. V niekdajších cisárskych apartmánoch sa dnes nachádza oficiálna rezidencia prezidenta republiky, ktorý Benedikta XVI. osobne privítal. Nasledoval osobný rozhovor, výmena darov a Heinz Fischer hlavu Katolíckej cirkvi sprevádzal do audienčnej siene, v ktorej sa zhromaždili vládni predstavitelia Rakúska a guvernéri jednotlivých provincií, bývalí veľvyslanci pri Svätej stolici, zástupcovia medzinárodných organizácií, diplomacie a verejného života. Po prejave prezidenta republiky prítomných oslovil aj pápež Benedikt XVI.

V príhovore ocenil pokrok, ktorý počas posledných dvoch generácií Rakúsko zaznamenalo, nielen pokiaľ ide o ekonomické úspechy, ale najmä pokiaľ ide o tzv. „sociálnu solidaritu“: „Obyvatelia ju prejavujú nielen otváraním svojich srdiec pre chudobných a núdzných vo svojej rodnej krajine, ale aj štedrou solidaritou v prípadoch katastrof na celom svete.“

Svätý Otec sa zamerával aj na postavenie Rakúska v súvislosti s rozširovaním Európskej únie. Zdôraznil, že po páde železnej opony v roku 1989 boli určité nádeje sklamané a konanie niektorých európskych inštitúcií sa stalo terčom oprávnenej kritiky, avšak „proces zjednocovania zostáva najvýznamnejším úspechom, ktorý priniesol obdobie nezvyčajného pokoja kontinentu, dovtedy sužovaného neustálymi konfliktmi a bratovražednými vojnami.“ Podľa pápeža Rakúsko ako pomyselný most, umiestnený na križovatke Východu a Západu, veľkým dielom prispelo k tomuto zjednoteniu a má z neho veľký ošoh.

Benedikt XVI. pripomenul, že „Európsky dom“, ako sa často odvolávame na spoločenstvo tohto kontinentu, „bude dobrým miestom pre život pre každého iba ak bude vybudovaný na pevných kultúrnych a morálnych základoch spoločných hodnôt, vyvierajúcich z dejín a tradícií. Európa nemôže a nesmie popierať svoje kresťanské hodnoty. Predstavujú dynamický komponent našej civilizácie na našej ceste vpred do tretieho tisícročia.“ Ako uviedol Svätý Otec, svedectvo kresťanskej viery v srdci Európy nachádza v týchto dňoch vyjadrenie aj na III. európskom ekumenickom zhromaždení v rumunskom Sibiu, ktorého motto znie: „Kristovo svetlo ožaruje všetkých. Nádej na obnovu a zjednotenie Európy“.

Dotkol sa aj tzv. „Európskeho modelu života“, termínu, ktorý predstavuje spoločenský poriadok, charakterizovaný zdravou ekonomikou kombinovanou so sociálnou spravodlivosťou, politickým pluralizmom kombinovaným s toleranciou, štedrosťou a otvorenosťou a zároveň uchovaním hodnôt, ktoré tento kontinent urobili tým, čím je. Svätý Otec apeloval na úlohu a zodpovednosť politikov regulovať a strážiť hranice globalizácie, aby sa nerozvíjala na úkor chudobných.

Kritika z úst Benedikta XVI. zaznela na adresu porušovania práva človeka na život už od počatia a vydávania potratu za neodhateľné právo ženy, ktoré označil za „hlbokú ranu spoločnosti.“ Apeloval na politikov, aby nedopustili vnímanie detí ako nejakej formy choroby a aby v tejto súvislosti pracovali na právnych systémoch vo svojich krajinách. Zásadným problémom je v zdravotníckej oblasti aj situácia okolo eutanázie. Svätý Otec poukázal na to, že správnu odpoveďou na utrpenie poslednej fázy života nie je „asistované úmrtie“, ale „milujúca starostlivosť a spoločnosť, zvlášť s pomocou paliatívnej starostlivosti“.

Európa má podľa pápeža vo svete jedinečnú zodpovednosť predovšetkým sa nevzdávať svojej identity. Tento kontinent sa napriek stúpajúcemu priemernému veku nesmie stať starým na duchu. Nesie zodpoved-

nost' vďaka svojej intelektuálnej tradícii, nesmiernym zdrojom a obrovskej ekonomickej sile. Európska únia by teda mala „prevziať úlohu vodcu v boji proti globálnej chudobe a v úsilí podporovať mier“. Na záver príhovoru sa Benedikt XVI. vrátil opäť k Rakúsku a konštatoval, že za veľkú časť toho, čím táto krajina je a čo vlastní, vďačí kresťanskej viere: „Viera hlboko formovala jej charakter, aj charakter jej národa. Malo by teda byť záujmom každého zabezpečiť, aby nikdy neprišiel deň, keď by iba kamene v tejto zemi hovorili o kresťanstve! Rakúsko by bez živej kresťanskej viery viac nebolo Rakúskom“.

RV, dj

Pápež v Mariazelli pútnik medzi pútnikmi

Návšteva v Mariazelli je najvýznamnejšou zastávkou pápeža v Rakúsku. Za čias bývalej habsburskej ríše a temného komunizmu vo východnej Európe bol Mariazell jedným z najvýznamnejších pútnických miest. Ročne ho navštívi vyše milión pútnikov z celého sveta. Jedným z dôvodov, prečo sa Benedikt XVI. rozhodol pre návštevu Rakúska, je 850. výročie mariazellskej baziliky.

Pri tvorbe oltárneho priestoru v Mariazelli chceli autori stvárať atmosféru modlitby na vrchu a vedome sa vyhnúť obrovskému pódium megapodujatia. Preto bude počas svätej omše pápež v rovnakej výške očí ako ostatní pútnici. Oltárny priestor bol vytvorený presne na hranici medzi predným námestím a bazilikou a západne od duchovného domu na dolnom námestí. Týmto jedinečným položením sa vytvárajú ohraničené voľné plochy umožňujúce očný kontakt s celebrujúcim. Prirodzená topografia zároveň podľa architekta Wolfganga Feyferlika vytvára atmosféru modlitby na vrchu.

Pódium a strecha sú v takom pomere, aby nekonkurovali bazilike a boli zároveň v duchu myšlienky „pápež ako pútnik medzi pútnikmi“. Architekti sa pritom vyhli rušivým technickým prvkom pri osvetlení a ozvučení a usilovali sa vytvoriť pôsobivé miesto liturgie.

Pódium má tmavočervenú farbu, ktorá má v tomto regióne tradíciu a osobitne dominantná je v architektúre Mariazellu.

Homília Svätého Otca v Mariazelli

Našou veľkou púťou do Mariazellu slávime slávnosť patróna tejto svätyne, sviatok Narodenia Panny Márie. Už 850 rokov sem prichádzajú ľudia z rôznych krajín a národov, ľudia, ktorí sa tu modlia, prinášajúc túžby svojich srdiec a svojich krajín, starosti i nádeje svojho vnútra. Tak sa Mariazell stal pre Rakúsko a široko za jeho hranice miestom pokoja a uzmierenej jednoty. Tu ľudia zakúšajú uzmiernujúcu dobrotu Matky, tu stretávajú Ježiša Krista, v ktorom je Boh s nami, ako nás o tom uisťuje úryvok z dnešného evanjelia – Ježiš, o ktorom v čítaní z proroka Micheáša počujeme: „On bude pokoj“ (porov. 5, 4). Dnes sa tu začleňujeme do tohto veľkého putovania mnohých storočí. Zastavujeme sa na chvíľu pri Matke Pána a hovoríme jej: ukáž nám Ježiša. Ukáž nám, pútnikom, toho, ktorý je zároveň cesta i cieľ: pravda a život.

Evanjeliový text, ktorý sme práve počuli, otvára náš pohľad ešte ďalej. Predstavuje dejiny Izraela, počnúc Abrahámom, ako putovanie, ktoré s výstupmi i zoskupmi, krátkymi i dlhými cestami vedie napokon ku Kristovi. Rodokmeň s jeho žiarivými i temnými postavami, s ich úspechmi i pádmi nám ukazuje, že Boh píše naše ľudské dejiny po priamych i kľukatých riadkoch. Boh nám ponecháva našu slobodu a napriek všetkému vie nájsť aj v našich pádoch pre svoju lásku nové cesty. Boh nepadá. Tak sa tento rodokmeň stáva zárukou Božej vernosti, zárukou, že Boh nás nenechá padnúť, pozvaním zameriavať náš život vždy znova na neho a stále znova kráčať ku Kristovi.

Vydať sa na púť znamená byť zameraní istým smerom, kráčať k nejakému cieľu. To dáva ceste a námahe s ňou spojenej osobitnú krásu. Medzi pútnikmi v Ježišovom rodokmeni boli niektorí, čo zabudli na cieľ a chceli sami seba postaviť ako cieľ. No Pán vždy znova vzbudzoval aj ľudí, ktorí sa nechali podnecovať nostalgiou po cieľi a k nemu zameriavať svoj život. Rozlet kresťanskej viery, začiatok Cirkvi Ježiša Krista bol možný, lebo v Izraeli boli ľudia s hľadajúcim srdcom – ľudia, ktorí sa neuspokojili v pohodlí a zvyklosti ale pátrali po niečom oveľa väčšom: Zachariáš, Alžbeta, Simeon, Anna, Mária a Jozef, Dvanásť a mnohí iní. Pretože ich srdce bolo plné očakávania, mohli v Ježišovi rozpoznať toho, ktorého poslal Boh a stáť tak na počiatku jeho veľkej rodiny. Cirkev pohanov sa mohla uskutočniť pretože tak v Stredomorí ako na Blízkom a Strednom Východe, kam prišli poslovia Ježiša Krista, boli ľudia, plní očakávania, ktorí sa neuspokojovali s tým, čo robili a mysleli všetci, ale hľadali hviezdu, ktorá by im ukázala cestu k samej Pravde, k živému Bohu.

Takéto nepokojné a otvorené srdcia potrebujeme aj my. To je jadro putovania. Ani dnes nestačí v istom zmysle žiť a myslieť ako všetci ostatní. Projekt nášho

života je oveľa väčší. Potrebujeme Boha, toho Boha, ktorý nám ukázal svoju tvár a otvoril svoje srdce: Ježiša Krista. Ján oprávnenne tvrdí, že on je „Jednorodný Boh, ktorý je v lone Otca“ (porov. 1, 18). Len on, z najhlbšieho vnútra samého Boha, mohol zjaviť Boha nám a zjaviť nám aj to, kto sme my, odkiaľ prichádzame a kam kráčame. Iste, v dejinách sú mnohé veľké osobnosti, ktoré mali krásne a dojemné zážitky Boha. Avšak stále to sú ľudské skúsenosti s ich ľudskými limitmi. No len On je Boh a preto len On je most, ktorý človeka privádza do bezprostredného kontaktu s Bohom. Ak ho teda voláme jediným Prostredníkom spásy, plátného pre všetkých, ktorý všetkých zaujíma a ktorého v konečnom dôsledku všetci potrebujú, to neznamená pohrdanie inými náboženstvami, ani pyšné absolutizovanie nášho názoru. Znamená to len, že si nás získal ten, ktorý sa nás hlboko dotkol a naplnil darmi, aby sme aj my z našej strany mohli obdarovať iných. Naša viera sa totiž zásadne stavia proti rezignácii, ktorá považuje človeka za neschopného pravdy, akoby pravda bola pre neho príliš veľká. Táto rezignácia voči pravde je jadrom krízy Západu, krízy Európy. Ak totiž pre človeka nejestvuje pravda, napokon nemôže ani rozlišovať medzi dobrom a zlom. Preto sa potom aj veľké a obdivuhodné poznatky vedy stávajú dvojsečné: môžu otvárať dôležité perspektívy pre dobro, pre záchranu človeka, no môžu – ako to vidíme –, sa stať krutou hrozbou, ničným človeka a sveta. Preto potrebujeme pravdu. Iste, naše dejiny nám ponúkajú dôvody obávať sa, aby nás viera v pravdu nevedla k netolerancii. Ak nás naplňa tento strach, ktorý má svoje dejinné opodstatnenie, je čas hľadiť na Ježiša, ako ho vidíme tu, v mariazellskej svätyni. Vidíme ho na dvoch obrazoch: ako dieťa v náručí Matky, a na hlavnom oltári baziliky ako ukrižovaného. Tieto dva obrazy baziliky nám hovoria: pravda sa nepotvrďuje prostredníctvom vonkajšej moci ale je pokorná a dáva sa človeku len prostredníctvom vnútornej sily, svojou opravdivosťou. Pravda dokazuje samu seba láskou. Nikdy nie je našim vlastníctvom, našim produktom, tak ako ani lásku nemožno vytvoriť ale iba prijať a odovzdať ako dar. Potrebujeme túto vnútornú silu pravdy. Tejto sile pravdy my kresťania dôverujeme. Sme jej svedkami. Musíme ju odovzdávať ako dar, tak isto, ako sme ju ako dar dostali.

„Hľadiť na Krista“ je motto dnešného dňa. Toto pozvanie pre hľadajúceho človeka s stále znova mení na spontánnu prosbu, prosbu, s ktorou sa obraciame osobitne na Máriu, ktorá nám darovala Krista ako svojho Syna: „Ukáž nám Ježiša!“ Preto sa dnes modlíme s celým srdcom, modlíme sa aj inokedy na našej ceste vnútorného hľadania Vykupiteľovej tváre: „Ukáž nám Ježiša!“ Mária odpovedá tým, že nám ho ukazuje predovšetkým ako dieťa. Boh sa kvôli nám stal malým. Boh neprichádza vo vonkajšej moci ale v bezmocnosti svojej lásky, ktorá sa stáva jeho silou. Vkladá sa do našich rúk. Volá po našej láske. Pozýva nás, aby sme sa aj my stali malými, aby sme zostúpili z našich vysokých trónov a naučili sa byť

pred Bohom deťmi. Ponúka nám svoje „Ty“. Pozýva nás, aby sme sa mu zverili a naučili sa tak žiť v pravde a láske. Dieťa Ježiš nám samozrejme pripomína aj všetky deti sveta, v ktorých nám prichádza v ústrety. Deti, ktoré žijú v biede, choré a trpiace deti, deti, ktoré sú zneužívané ako vojaci, ktoré nikdy nezakúsili lásku rodičov, ale i deti radostné a zdravé. Európa sa stala chudobnou na deti: chceme mať všetko len pre seba a možno málo dôverujeme v budúcnosť. Ale zem bude bez budúcnosti len vtedy, keď vyhasnú sily ľudského srdca a mysle, osvecovanej srdcom – ak nad zemou nebude žiariť Božia tvár. Tam, kde je Boh, je aj budúcnosť.

„Hľadiť na Krista“: zamerajme na krátko svoj pohľad aj na Ukrižovaného nad hlavným oltárom. Boh nevykúpil svet mečom ale prostredníctvom kríža. Zomierajúc, Ježiš roztvára náručie. Je to predovšetkým gesto utrpenia, v ktorom sa necháva za nás pribiť klincami aby nám dal svoj život. Rozpäté ruky sú však zároveň postoj modliaceho sa, postoj, ktorý zaujíma kňaz keď sa modlí: Ježiš premenil utrpenie – svoju bolesť a smrť – na modlitbu, na akt lásky k Bohu a k ľuďom. Preto sú rozpäté ramená napokon aj gestom objatia, ktorým nás Ježiš chce privinúť k sebe, objat' nás rukami svojej lásky. Taktó je obrazom živého Boha, Boha samého, ktorému sa môžeme zveriť.

„Hľadiť na Krista!“ Ak tak činíme, uvedomujeme si, že kresťanstvo je niečo viac a niečo celkom iné ako morálny systém, komplex požiadaviek a zákazov. Je darom priateľstva, ktoré pretrvá život i smrť: „Už vás nenazývam sluhami, ale priateľmi“ (porov. Jn 15, 15), hovorí Pán svojim. Do tohto priateľstva sa zverujeme aj my. Práve preto, že kresťanstvo je oveľa viac ako morálka, je darom priateľstva, práve preto nesie v sebe aj veľkú morálnu silu, ktorú vzhľadom na výzvy dnešných čias tak veľmi potrebujeme. Ak s Ježišom Kristom a s jeho Cirkvou znova a znova čítame Desatoro zo Sinaja, prenikajúc tak do jeho hlbok, javí sa nám zrazu ako veľká škola. Desatoro je predovšetkým „áno“ Bohu, Bohu, ktorý nás miluje a vedie, nesie nás a zároveň nám ponecháva našu slobodu, ba činí ju skutočnou slobodou (prvé tri príkázania). Je to „áno“ rodine (štvrté príkázanie), „áno“ životu (piate príkázanie), „áno“ zodpovednej láske (šieste príkázanie), „áno“ solidarite, sociálnej zodpovednosti a spravodlivosti (siedme príkázanie), „áno“ pravde (ôsme príkázanie), „áno“ rešpektovaniu druhých a toho, čo im patrí (deviate a desiate príkázanie). V sile nášho priateľstva so živým Bohom žijeme toto mnohonásobné „áno“ a zároveň ho nesieme ako ukazovateľ cesty v našom svete.

„Ukáž nám Ježiša!“ Touto prosbou k Pánovej Matke sme sa vydali na cestu na toto miesto. Táto istá prosba nás bude sprevádzať aj v našom každodennom živote. A vieme, že Mária vypočuje našu prosbu: v istom okamihu, hľadiac na Máriu, nám ukáže svojho Syna. Tak môžeme nájsť správnu cestu, kráčať po nej z kroka na krok, plní radostnej dôvery, že cesta vedie k svetlu – v radosti večnej Lásky. Amen. **KAP,mg/ snímka -pz-**

Príhovor Benedikta XVI. ku kňazom a rehoľníkom.

V sobotu popoludní sa Svätý Otec modlil v mariazelskej bazilike večery, v rámci ktorých sa prihovril kňazom, rehoľníkom, diakonom a seminaristom.

Stretli sme vo vzácnjej Bazilike našej „Magna Mater Austriae“ v Mariazelli. Počas mnohých generácií tu ľudia prosili o pomoc Božiu matku. Aj my to chceme dnes urobiť. Chceme spolu s ňou zvelebovať nekonečnú Božiu dobrotu a vyjadriť Pánovi našu vďačnosť za všetky prijaté dobrodenia, obzvlášť za neoceniteľný dar viery. Chceme jej zveriť tiež otázky, ktoré nosíme v srdci: prosiť o jej ochranu za Cirkev, zvolávať jej orodovanie pre dar dobrých povolání pre naše diecézy a rehoľné komunity, prosiť o jej pomoc pre rodiny a o jej milosrdné orodovanie pre všetkých ľudí, ktorí hľadajú východisko zo svojich hriechov a svoje obrátenie, a nakoniec zveriť jej materinskej starostlivosti chorých a starých ľudí. Kiežby táto veľká Matka Rakúska a Európy pomohla všetkým nám uskutočniť hlbokú obnovu viery a života!

Drahí priatelia, kňazi, rehoľníci a rehoľníčky, ste sluhami a služobníkmi Kristovho poslania. Podobne ako pred dve tisíc rokmi Ježiš povolal ľudí k nasledovaniu, tak aj dnes mladí mužovia a ženy sa vydávajú na putovanie, aby ho nasledovali. Sú Ním fascinovaní a pohnutí túžbou poskytnúť vlastný život do služby Cirkvi, ako dar pre pomoc ľuďom. Majú odvahu nasledovať Krista a chcú byť jeho svedkami. Život v nasledovaní Krista je skutočne riskantným podujatím, pretože sme vždy ohrození hriechom, nedostatkom slobody a možnosťou zrady. Preto všetci potrebujeme jeho milosť, tak ako Mária ju prijala v plnosti. Učme sa hľadiť vždy na Krista, ako Mária, ako na náš vzor. Môžeme mať účasť na univerzálnom spásanosnom poslaní Cirkvi, ktorej On je hlavou. Pán povoláva kňazov, rehoľníkov, rehoľníčky a laikov aby vstúpili do sveta v jeho komplexnej realite a aby spolupracovali na budovaní Božieho kráľovstva. Robia to vo svojej veľkej mnohorakosti a rôznorodosti: v ohlasovaní, v budovaní komunit, v rozličných pastoračných službách, v konkrétnych dobrých skutkoch a prejavoch žitej lásky, vo výskume a vo vede, ktorými sa zaoberajú v apoštolskom duchu, v dialógu s kultúrou v tom prostredí, v ktorom sa nachádzajú, v podporovaní spravodlivosti podľa Božej vôle a v neposlednom rade v sústredenej kontemplácii trojjediného Boha a v jeho komunitnej oslave.

Pán vás pozýva na púť Cirkvi „vo svojom putovaní naprieč časom“. Pozýva vás, aby ste sa stali pútnikmi s Ním a aby ste mali účasť na jeho živote, ktorý ešte aj dnes je krížovou cestou a zároveň cestou Zmŕtvychvstaleho naprieč Galileou nášho života. Je to však vždy ten istý Pán, ktorý prostredníctvom toho istého krstu nás povoláva k jednej viere. Účasť na jeho ceste obnáša teda oboje: rozmer kríža – s neúspechmi, utrpeniami, nepochopeniami, ba aj priamo pohŕdaním a prenasledo-

vaním -, ale aj skúsenosť hlbokkej radosti v jeho službe a skúsenosť hlbokkej útechy pochádzajúcej zo stretnutia s ním. Ako Cirkev, tak aj farnosti, spoločenstvá a každý pokrstený kresťan, majú pôvod svojho poslania v skúsenosti ukrižovaného a zmŕtvychvstaleho Krista.

Stred poslania Ježiša Krista a všetkých kresťanov je ohlasovanie Božieho kráľovstva. Toto ohlasovanie v mene Krista znamená pre Cirkev, pre kňazov, rehoľníkov a rehoľníčky, ako aj pre všetkých pokrstených záväzok byť prítomnými vo svete ako jeho svedkovi: vy vydávate svedectvo o „zmysle“, ktorý je zakorenený v tvorivej Božej láske a odoláva každej strate zmyslu a každej beznáději. Vy ste na strane tých, ktorí namáhavo hľadajú tento zmysel, na strane všetkých tých, ktorí chcú dať životu pozitívnu podobu. Keď sa modlíte a prosíte, ste zástancami tých, ktorí sú na ceste hľadania Boha. Vy vydávate svedectvo o nádeji, ktorá proti každej beznáději, nevy-slovenej alebo priamo zjavnej, odkazuje na Božiu vernosť a láskavú pozornosť. Týmto ste na strane všetkých tých, ktorí majú zohnutý chrbát pod ťažkým osudom a nedokážu sa viac oslobodiť od svojich bremien. Vydávate svedectvo o tej láske, ktorá sa sama darovala pre ľudí a tak zvíťazila nad smrťou. Stojíte na strane tých, ktorí nikdy nezakúsili lásku, ktorí viac nie sú schopní veriť v život. Vzdorujete tak mnohým druhom nespravodlivosti, skrytej či otvorenej, ako aj pohŕdaniu ľuďmi, ktoré sa rozrastá. Takýmto spôsobom, drahí bratia a sestry, celá vaša existencia musí byť, ako to bolo u Jána Krsťiteľa, jedným veľkým živým odkazom na Ježiša Krista, vteleného Božieho Syna. Ježiš označil Jána za „lampu, ktorá horí a svieti“ (Jn 5,35). Buďte aj vy podobnými lampami! Nechajte žiariť vaše svetlo v našej spoločnosti, v politike, vo svete ekonomiky, vo svete kultúry a výskumu. Aj keď je to iba maličký lampášik uprostred toľkých mámiivých ohňov, predsa získava svoju silu a svoj jas od veľkej Rannej Hviezdy, Zmŕtvychvstaleho Krista, ktorého svetlo žiari a nikdy nezapadne.

Nasledovať Krista znamená rásť v zdieľaní citov a v asimilácii Kristovho štýlu života (por. Flp 2,5). „Hľadiť na Krista“ je mottom týchto dní. Hľadiac na neho, veľkého Učiteľa života, Cirkev objavila tri charakteristiky, ktoré vyúsťujú do hlbokého vzťahu k Ježišovi. Tieto tri charakteristiky, nazývame ich aj „evanjeliové rady“, sa stali určujúcimi zložkami života oddaného radikálnemu nasledovaniu Krista: chudoba, čistota a poslušnosť. Uvažujme trochu nad týmito charakteristikami.

Ježiš Kristus, ktorý bol bohatý celým bohatstvom Boha, stal sa pre nás chudobným (por. 2 Kor 8,9). Zriekol sa seba samého, ponížil sa urobiac sa poslušným až na smrť na kríži (por. Flp 2,6n). On, Chudobný, nazval chudobných blaženými. Lukáš nám dáva porozumieť, že toto tvrdenie sa vzťahuje okrem iného na chudobný ľud Izraela tej doby, kde bol utlačujúci kontrast medzi bohatými a chudobnými. Matúš vo svojej verzii Blahoslavenstiev navyše upresňuje, že čisto materiálna chudoba ako taká sa ma osebe ešte nezaručuje blízkosť Boha, aj keď Boh je týmto chudobným nablízku osobit-

ným spôsobom. Takto sa všetko stáva jasným: kresťan vidí v nich Krista, ktorý na neho čaká, očakávajúc jeho zaangažovanie. Kto chce nasledovať Boha radikálnym spôsobom, musí sa rozhodne vzdať materiálnych dobier. Musí ale žiť túto chudobu začínajúc u Krista, urobiac sa tak úplne slobodným pre Boha a pre blížneho. Pre všetkých kresťanov, ale osobitne pre kňazov, rehoľníkov a rehoľnice, pre jednotlivcov ako aj pre komunity, otázka chudoby a chudobných musí byť vždy nanovo predmetom prísneho spytovania svedomia.

Na správne pochopenie toho, čo znamená čistota, musíme začať od jej pozitívneho obsahu. Nachádzame ho opäť pri pohľade na Ježiša Krista. Ježiš žil v dvojtom nasmerovaní: voči Otcovi a voči blížnym. Vo Svätom Písme ho spoznávame ako osobu, ktorá sa modlí, ktorá trávi celé noci v dialógu s Otcom. Modliac sa, Ježiš vkladal svoju ľudskosť a ľudskosť všetkých nás do synovského vzťahu s Otcom. Tento dialóg sa stával potom vždy nanovo poslaním voči svetu, voči nám. Jeho poslanie ho viedlo k čistej a nerozdelenej oddanosti ľudom. Vo svedectvách Svätého Pisma nie je žiadny moment jeho existencie, ktorý by mohol naznačovať, v jeho správaní sa voči ľudom, čo len nejakú stopu osobného záujmu alebo egoizmu. Ježiš miloval ľudí ako miloval svojho Otca. Vstúpenie do týchto Ježišových citov inšpirovalo Pavla k teológii a praxi života, ktorá je odpoveďou na Ježišovo slovo o celibáte pre nebeské kráľovstvo (por. Mt 19,12). Kňazi, rehoľníci a rehoľničky nežijú bez vzájomných stykov. So sľubom čistoty v celibáte sa nezasväcujú k individualizmu alebo k osamelému životu, ale slávnostne sľubujú vložiť úplne a bez výhrad do služby Božieho Kráľovstva tie intenzívne vzťahy, ktorých sú schopní a ktoré získavajú ako dar. Týmto spôsobom oni sami sa stávajú mužmi a ženami nádeje: staviac všetko na Boha, vytvárajú priestor pre jeho prítomnosť – pre prítomnosť Božieho Kráľovstva - vo svete. Vy, drahí kňazi, rehoľníci a rehoľničky, ponúkate významný príspevok: uprostred všetkej zmyselnosti, všetkého egoizmu neschopného čakať, vo vášni konzumu, uprostred kultu individualizmu, usilujeme sa žiť nesebeckú lásku k ľudom. Žijeme nádej, ktorá na Boha necháva úlohu uskutočnenia. Čo by sa bolo stalo, ak by sa v dejinách kresťanstva neboli tieto postavy udávajúce smer pre národ? Čo by sa bolo stalo so svetom, ak by nebolo kňazov, ak by nebolo žien a mužov y rehoľných rádov a spoločenstiev zasväteného života – osôb, ktoré svojím životom nádej na odmenu väčšiu než ľudské túžby a skúsenosť Božej lásky, ktorá prevyšuje každú ľudskú lásku? Svet potrebuje naše svedectvo práve aj dnes.

Podme k poslušnosti. Ježiš prežil celý svoj život, od skrytých rokov v Nazarete až po okamih smrti na kríži, v načúvaní Otcovi, v poslušnosti voči Otcovi. Pozrime sa napríklad na noc na Olivovej hore. „Nech sa stane nie moja, ale tvoja vôľa“. Prostredníctvom tejto modlitby Ježiš zahrňuje do svojej vôle Syna tvrdohlavú vzdorovitosť všetkých nás a premieňa náš vzdor na svoju poslušnosť. Ježiš bol tým, ktorý sa modlil. Bol

však zároveň aj tým, kto vedel načúvať a poslúchať: urobiac sa poslušným až na smrť, až na smrť na kríži“ (Flp 2,8). Kresťania vždy zakusovali, že odovzdajúc sa do Otcovej vôle sa nestratia, ale nachádzajú cestu k hlbokjej identite a vnútornej slobode. V Ježišovi objavili, že seba samého nachádza ten, čo sám seba daruje; a slobodným sa stáva ten kto sa zaväzuje poslušnosťou založenou na Bohu a oživovanou hľadaním Boha. Počúvať Boha a poslúchať ho nemá nič spoločné s odrezaním sa od sveta a stratou seba samého. Iba vstúpením do vôle Božej dosahujeme našu vlastnú identitu. Svedectvo tejto skúsenosti je dnes nevyhnutná pre svet práve vzhľadom na jeho túžbu po sebarealizácii a sebaurčení.

Romano Guardini vo svojej autobiografii hovorí, ako v kritickom momente svojej životnej cesty, keď si v detskom veku nebol istý vo viere, získal dar veľkého rozhodnutia, ktoré poznačilo celý jeho život – dar obrátenia pri stretnutí s Ježišovým Slovom, v ktorom, ako stratený našiel samého seba (por. Mk 8, 34 s, Jn 12, 25). Bez zanechania, straty seba samých sa nemôžeme sami ani nájsť ani sebarealizovať.

Ale v akom zmysle je povolené sa opustiť, stratiť? A komu sa môžeme darovať? Je zjavné, že darovať seba samých môžeme len vtedy, ak sa pritom odovzdáme do Božích rúk. Len v Ňom sa môžeme stratiť a len v Ňom sa môžeme znovu nájsť. Ale následne sa vynára ďalšia otázka: Kto je Boh? Kde je Boh? Je zjavné, že Boh ktorému sa môžeme odovzdať môže byť len Boh, ktorý sa stáva konkrétnym a blízkym v Ježišovi Kristovi. Ale opäť je tu otázka: Kde nájdem Ježiša Krista? Ako sa mu môžem skutočne odovzdať? Odpoveď nájdeme u Guardiniho v jeho pracnom výskume, kde hovorí: Ježiš je prítomný konkrétnym spôsobom iba v Jeho tele, v Cirkvi. A teda poslušnosť Božej vôli a poslušnosť Ježišovi Kristovi sa musí prejavíť v konkrétnom živote v pokornej poslušnosti Cirkvi. Aj v tomto zmysle by sme si mali vždy nanovo robiť hlboké spytovanie svedomia. Všetko toto je zhrnuté v modlitbe sv. Ignáca z Loyoly – v modlitbe, ktorá sa mi stále vynára vo svojej veľkosti, že sa až neodvážim ju vypovedať, predsa však by sme si k nej vždy mali vrátiť: „Vezmi, Pane a prijmi celú moju slobodu, moju pamäť, môj rozum a celú moju vôľu. Všetko čo mám a čo vlastním je tvoje. Nakladaj s tým úplne podľa tvojej vôle, daj mi len svoju lásku a milosť lebo tá mi postačí.“ (DC 234).

Drahí bratia a sestry! Teraz sa vrátite do svojho prostredia, v ktorom žijete, na miesta vášho duchovného, pastoračného, cirkevného a ľudského úsilia. Našou veľkou ochrankyňou je Matka Mária, ktorá nás a našu prácu zahrňuje pod svoju ochrannú ruku. Nech za nás oroduje u svojho Syna, nášho Pána Ježiša Krista. K poďakovaniu za vašu modlitbu a vašu prácu vo vinici Pánovej pridávam moju prosbu Bohu, aby nás ochraňoval a žehnal vám všetkým, ľudom a zvlášť mladým, tu v Rakúsku a aj v ďalších krajinách, z ktorých ste mnohí prišli. Všetkých vás zo srdca sprevádzam mojim požehnaním.

RV - ls, jb, sg-

Svätá omša v Dóme sv. Štefana

Završením pápežovej návštevy bola svätá omša, ktorú slávil 9. septembra vo viedenskom Dóme sv. Štefana, ktorý vznikol v 14. storočí a dnes je sídlom rakúskeho arcibiskupa.

Homília Benedikta XVI.

– Drahí bratia a sestry!

„Sine dominico non possumus!” Bez Pánovho daru, bez dňa Pánovho nemôžeme žiť: takto odpovedali v roku 304 niektorí kresťania v meste Abitene v dnešnom Tunisku, keď boli prepadnutí počas nedeľného slávenia Eucharistie, ktorá bola zakázaná a boli predvedení pred sudcu, kde ich vyšetrovali s otázkou, prečo sa v nedeľu zúčastnili týchto kresťanských obradov, hoci vedeli, že im hrozí trest smrti. “Sine dominico non possumus!” V slove „dominico“ sú neoddeliteľne spojené dva významy, ktorých jednotnosť sa musíme opätovne učiť vnímať. Je to predovšetkým dar od Pána – týmto darom je on sám: Vzkriesený, s ktorým kresťania potrebujú prežívať ustavičný kontakt a blízkosť, aby mohli byť sebou samými. Nie je to len duchovný kontakt, vnútorný, subjektívny: stretnutie s Pánom sa uskutočňuje v čase prostredníctvom jedného určitého dňa. A týmto spôsobom sa wpisuje do nášho konkrétneho života, telesného a spoločného, ktorý sa odohráva v čase. Dáva nášmu času a teda nášmu životu v jeho celosti svoj stred a vnútorný poriadok. Bez Toho, kto podporuje náš život svojou láskou, sám život je prázdny. Zradiť alebo opustiť tento stred by znamenalo vziať samotnému životu jeho vlastný základ, jeho vnútornú dôstojnosť a krásu.

Má tento postoj vtedajších kresťanov svoju dôležitosť aj pre nás, kresťanov dneška? Áno, platí aj pre nás, ktorí potrebujeme vzťah, ktorý nás podopiera a poskytuje orientáciu a obsah nášmu životu. Aj my potrebujeme vzťah so Zmŕtvychvstalým, ktorý nás prevedie aj cez smrť. Potrebujeme toto stretnutie, ktoré nás zjednocuje, ktoré nám poskytuje priestor slobody, umožňujúcimi vidieť za našimi každodennými aktivitami stvoriteľskú Božiu lásku, z ktorej pochádzame a ku ktorej zároveň putujeme.

Ak sa však započúvame do dnešného evanjelia, v ktorom sa k nám prihovára Pán, preľakneme sa. „Kto sa nezriekne všetkých svojich dobier a nezanechá aj všetky vzťahy s rodinou, nemôže byť mojim učeníkom“. Chceli by sme namietnuť: čo hovoríš, Pane? Či azda nie je pre svet dôležitá práve rodina? Či nie je preň dôležitá otcovská a materinská láska, láska medzi rodičmi a deťmi, medzi mužom a ženou? Nepotrebujeme lás-

ku k životu, radosť zo života? A nepotrebuje svet ľudí, ktorí investujú do dobier tohto sveta a tak zveľaďujú zem, ktorú sme dostali, aby z nej všetci mohli čerpať jej dary? Nebolo nám zverené tiež poslanie zabezpečiť rozvoj sveta a jeho dobier? Ak sa lepšie započúvame do Pánových slov v ich celistvosti, potom pochopíme, že Ježiš nevyžaduje od všetkých to isté. Každý má svoje osobné poslanie a osobitný spôsob nasledovania Pána, ktorý je projektovaný pre každého z nás. V dnešnom evanjeliu Ježiš hovorí o tom, čo nie je úlohou mnohých, ktorí sa pridali na púť do Jeruzalema, ale hovorí o osobitnom povolaní pre Dvanástich. Títo musia predovšetkým prekonať pohoršenie kríža a potom musia byť pripravení zanechať skutočne všetko a prijať misiu, ktorá sa javí absurdnou – ísť až po kraj zeme a aj so svojou nedostatočnou kultúrnou vybavenosťou ohlasovať svetu, ktorý je plný domnejšej vzdelanosti, či predstieranej alebo opravdivej učenenosti, - ako zaiste osobitným spôsobom aj ľuďom chudobným a jednoduchým - evanjelium Ježiša Krista. Musia byť pripravení na ich putovaní rozsiahlym svetom podstúpiť v prvej osobe mučeníctvo, aby tak svedčili o evanjeliu ukrižovaného a vzkrieseného Pána. Ak je Ježišovo slovo adresované predovšetkým Dvanástim, jeho povolanie prirodzene ide poza historický okamih a vzťahuje sa na všetky storočia. Počas všetkých čias povoláva osoby aby sa spoľahli iba na Neho, zanechali všetko a tak sa Mu úplne ponúkli k dispozícii a takto aj k dispozícii ostatným: aby tak vytvárali oázy nezištnej lásky vo svete, v ktorom sa tak často zdá, že to, čo platí, je len moc a peniaze. Ďakujme Pánovi, že nám počas všetkých storočí daroval mužov a ženy, ktorí z lásky k Nemu zanechali všetko a tak sa stali žiarivými znameniami jeho lásky! Stačí si spomenúť na ľudí ako sú: Benedikt a Školastika, František a Klára, Alžbeta Uhorská a Hedviga Sliezska, či Ignác z Loyoly, Tereza Avilská až po Matku Teréziu z Kalkaty a Pátra Pia! Všetci títo celým svojim životom sa stali interpretáciou Ježišových slov, ktoré sa v nich stali blízkymi a pochopiteľnými aj pre nás. Prosme Pána, aby aj v našich časoch daroval mnohým ľuďom odvahu zanechať všetko, aby sa tak stali disponovanými pre všetkých.

Ak teraz opäť upriamime pozornosť na evanjelium, môžeme si všimnúť, že Pán sa neprihovára len malému počtu osôb a ich osobitnému poslaniu. Jadro toho, o čom hovorí, platí pre všetkých. To, na čo v konečnom dôsledku poukazuje, vyjadruje na inom mieste týmto spôsobom: „Lebo kto by si chcel život zachrániť, stratí ho, ale kto stratí svoj život pre mňa, zachráni si ho. Veď čo osoží človekovi, keby aj celý svet získal, a seba samého by stratil alebo poškodil?“ (Lk, 9, 24 – 25). Kto chce len vlastniť svoj život, žiť ho len sám pre

seba, stratí ho. Iba ten, kto sa daruje iným, získa svoj život. Iným slovami: iba ten, kto miluje, nachádza život. Láska vyžaduje vždy vychádzať zo seba samých, vyžaduje zanechať seba samých. Kto sa obracia nazad, aby hľadal seba samého a chce mať druhého len pre seba, týmto spôsob stratí seba a aj toho druhého. Bez tejto hĺbky stráca sám seba, niet v nej viac života. Nespokojná životná chtivosť, ktorá dnes znepokojuje mnohých ľudí, končí sa strateným životom v prázdnote. „Kto stratí svoj život pre mňa...“, hovorí Pán: zanechajúc samých seba tým najradikálnejším spôsobom je možné iba tak, že do toho prázdna na konci nespadne, ale sa odovzdáme rukám Lásky vo večnosti. Len láska Boha, ktorý stratil sám seba pre nás, ktorý sa nám dáva, je aj pre nás možnosťou stať sa slobodnými, zanechať všetko a tak nájsť skutočný život. Toto je základ toho, čo nám chce Pán povedať v úryvku evanjelia zdanlivo tak tvrdo v dnešnú nedeľu. V jeho slove je však istota, že môžeme rátať s jeho láskou, láskou Boha, ktorý sa stal Človekom. A ak si uvedomíme toto, nájdeme múdrosť, o ktorej hovorí dnešné čítanie. Je však dôležité si tiež uvedomiť, že všetka múdrosť sveta je nám na nič, ak sa nenaučíme žiť, ak na seba nevezmeme to, čo je v živote skutočne dôležité.

„Sine dominico non possumus!“ – Bez Pána a bez dňa, ktorý patrí Jemu, nie je možný skutočný život. Nedeľa sa v našej západnej spoločnosti zmenila na koniec týždňa, na voľný čas. Voľný čas, hlavne v zhone dnešnej doby, je úžasná a potrebná vec. Ale ak voľný čas v sebe nemá vnútorný stred, od ktorého sa odvíja to ostatné, potom sa z neho stáva iba prázdne miesto, ktoré nás neposilňuje a neobnovuje. Voľný čas musí mať vnútorný obsah – a tým je stretnutie Toho, ktorý je naším pôvodcom a aj naším cieľom. Môj veľký predchodca na biskupskom sídle v Mníchove a Freisingu kardinál Faulhaber to raz vyjadril takto: „Daj duši svoju nedeľu a daj nedeli svoju dušu.“

A keďže nedeľa je hlbokým stretnutím, prostredníctvom Božieho slova a Sviatosti, so zmŕtvychvstalým Kristom lúč tohto dňa objíma celú skutočnosť. Prví kresťania oslavovali ako Pánov deň prvý deň týždňa, pretože to bol deň vzkriesenia. Ale veľmi skoro si Cirkev uvedomila fakt, že prvý deň týždňa je ránom stvorenia, dňom, v ktorom Boh povedal: „Buď svetlo!“ (Jn 1,3). Práve preto je nedeľa v Cirkvi tiež oslavou týždňa stvorenia – oslavou vďačnosti a radosti Božieho stvorenia. A tento rozmer nedele by sme si mali uvedomovať o to viac v čase, keď je stvorenie vystavené mnohorakým rizikám zásahmi samotného človeka. V prvotnej Cirkvi sa potom prvý deň postupne pripodobnil aj dedičstvu siedmeho dňa – „šabatu“. Sme teda účastní na Božom

oddychu, oddychu, ktorý objíma všetkých ľudí. Práve takto vnímame v tento deň niečo zo slobody a rovnosti so všetkými Božími stvoreniami.

V modlitbe dnešnej nedele si spomíname najmä na to, že Boh nás prostredníctvom svojho Syna vyslobodil a osvojil si nás ako svojich milovaných synov. Veď sa k nemu modlíme, aby zhliaadol s náklonnosťou na svojich veriacich v Krista a daroval nám skutočnú slobodu a večný život. Modlime sa za láskavý pohľad Boha. Potrebujeme tento pohľad láskavosti, nielen v nedeľu, ale v každodennom živote. V modlitbe zakusujeme, že tento pohľad nám už bol daný a vieme, že Boh si nás adoptoval ako svoje deti, skutočne nás začlenil do svojho spoločenstva. Byť dieťaťom znamená – a veľmi dobre to vedela aj prvotná Cirkev – byť slobodným človekom, nie otrokom, ale tým, ktorý je osobitne začlenený do rodiny. A tiež to znamená byť dedičom. Ak patríme tomu Bohu, ktorý má moc nad všetkou mocou, tak sme bez strachu a slobodní. Sme dedičmi. Dedičstvo, ktoré nám On zanechal je On sám, je to jeho láska. Áno Pane, daj, aby nás toto vedomie naplnilo do hĺbky duše a aby sme tak pochopili radosť z vykúpenia. Amen.

RV ls,sg

Príhovor Benedikta XVI. pred modlitbou Anjel Pána

Drahí bratia a sestry,

dnešné dopoludnie bolo pre mňa osobitne krásnou skúsenosťou, keď som mohol s vami všetkými sláviť Pánov deň takým slávnostným a úctivým spôsobom. Eucharistický rítus slávený s primeranou pompéznosťou nám pomáha uvedomiť si nesmiernu veľkosť daru, ktorý nám Boh dáva vo svätej omši e naplňa nás hlbokou radosťou. Preto som vďačný všetkým, ktorí sa aktívne podieľali na príprave a priebehu tejto liturgie ako aj prostredníctvom uzobranej prítomnosti na svätých tajomstvách

vytvorili atmosféru, v ktorej bolo možné prítomnosť božiu skutočne zažiť.

Úvaha o zmysle nedele a o dnešnom evanjeliom úryvku nás priviedli k objavu Božej lásky, ktorá „sa zriekla seba samej“ aby sa darovala nám a aby nás priviedla k vnútornej slobode. Tá nám umožňuje „stratiť“ vlastný život, aby sme týmto spôsobom našli život večný. Účasť na tejto láske dala aj Márii silu k svoju bezpodmienečnému „áno“. Vzhľadom na rešpektujúcu a jemnú Božiu lásku, ktorá pre uskutočnenie plánu spásy očakáva slobodnú spoluprácu svojich stvorení, Panna Mária mohla bez akýchkoľvek rozpakov s dôverou sa odovzdať do jeho rúk. Plne disponovaná, celostne otvorená vo svojom vnútri a slobodná od seba, poskytla Bohu možnosť, aby ju naplnil svojou láskou, svojim Duchom Svätým. Takto Mária mohla prijať v sebe Božieho Syna a darovať svetu spasiteľa, ktorý sa jej daroval.

Aj nám, počas eucharistickej slávnosti, bol dnes darovaný Boží Syn. Kto sa zúčastnil na svätom prijímaní nesie v sebe osobitným spôsobom zmŕtvychvstalého Pána. Ako ho Mária nosila vo svojom lone – bezbrannú maličkú ľudskú bytosť, úplne závislú od svojej matky, tak aj Ježiš Kristus pod spôsobom chleba sa zveril vám, drahí bratia a sestry. Milujte ho tak, ako ho milovala Mária! Prineste ho ľuďom, ako ho Mária priniesla k Alžbete, vzbudzujú plesanie a radosť! Panna Mária darovala Božiemu slovu ľudské telo, aby mohlo vstúpiť do tohto sveta. Darujte aj vy vaše telá Pánovi, aby sa tak stále viac stávali nástrojom Božej lásky, chrámom Ducha Svätého! Prineste nedeľu, deň Pánov so svojim nesmiernym darom do tohto sveta!

Prosme Máriu aby nás naučila stať sa ako ona slobodnými od seba samých, aby sme tak našli v disponovanosti pre Boha našu skutočnú slobodu, skutočný život, autentickú a trvalú radosť. **RV, -Is**

Benedikt XVI. deťom: malí spolupracovníci v službe pre Cirkev a svet

Po modlitbe Anjel Pána, ktorú sa pápež Benedikt XVI. pomodlil v nedeľu spolu s veriacimi na námestí sv. Štefana vo Viedni, adresoval Svätý Otec osobitný pozdrav deťom z organizácie Pápežské misijné diela v Rakúsku a zaslal ďakovný list národnému riaditeľovi inštitúcie otcovi Leovi Maasburgovi. Jeho „malí spolupracovníci v službe pre Cirkev a svet“, ako ich sám Benedikt XVI. nazval, mu darovali svoje kresby a odkazy. „Vaše modlitby a oddanosť pri šírení evanjelia sú

mi veľkou oporou“, povedal Svätý Otec a dodal: „Ešte veľa detí nepozná Ježiša. Priateľstvo s Ním je nádherný dar, ktorý si nemôžeme nechať len pre seba! Tí, čo ním boli obdarení, cítia potrebu dávať ho ďalej. Týmto spôsobom sa náš dar nezmenší, ale naopak – znásobí! Choďte touto cestou!“

Popoludňajší program pápeža pokračoval návštevou cisterciánskeho kláštora Svätého kríža v Heiligenkreutzi, ktorý je najväčší v Európe a má za sebou najdlhšiu neprerušenu tradíciu svojej činnosti, založený bol v roku 1135. Vojvoda Leopold V. mu v tom istom storočí daroval relikviu Svätého Kríža, ktorá je tu dodnes uctievaná.

Stretnutie s predstaviteľmi dobrovoľníckych organizácií

Krátko po 17:00 hodine sa Benedikt XVI. vo Viedni stretol s predstaviteľmi dobrovoľníckych organizácií, ktorým dal opätovne najavo, že jeho apoštolská cesta má nielen pastoračný rozmer, ale že sa ako hlava Katolíckej cirkvi aktívne zaujíma o výzvy spoločnosti.

„Láska k blížnemu nie je niečo, čo môže byť pridelené, štát a politické zriadenie, ktoré sa skutočne zaujíma o pomoc núdzným a poskytovanie sociálnych služieb, ju nemôže nahradiť. Láska k blížnemu si vždy vyžaduje dobrovoľný osobný prístup a štát by mal, samozrejme, poskytnúť podmienky na jeho realizáciu. Vďaka takejto zainteresovanosti si pomoc udržiava ľudský rozmer a nestáva sa neosobnou. Dobrovoľníci ako vy nie sú „náhradníkmi“ v spoločenskej sieti, ale ľudia, ktorí skutočne prispievajú k tomu, aby naša spoločnosť mala humánnu a kresťanskú tvár.“

Večer o 20.00 h sa konal rozlúčkový ceremoniál na viedenskom letisku, po ktorom Svätý Otec nasadol do lietadla a vrátil sa do letného sídla v Castel Gandolfo.

Podľa bodky, ktorú v rozhovore za apoštolskou cestou Svätého Otca urobil vatikánsky hovorca páter Federico Lombardi, je bilancia tejto udalosti pozitívna. Dotkol sa aj faktu, že návšteva Benedikta XVI. v Rakúsku bola udalosťou veľkého významu, a to nielen pre veriacich, ale aj pre ostatných: „Áno, tento záujem je však treba vyhodnotiť s istým časovým odstupom. Boli to veľmi intenzívne a významné chvíle a to aký mali dopad sa ukáže až časom. My samozrejme dúfame, že návšteva pozitívne osloví ľudí. Ja verím, že vytrvalosť, ktorú ukázali pútnici v Mariazelli, ich voľba prísť vypočuť si pápežove slová a modliť sa s ním, ukazuje na pevnú rozhodnosť. Ak aj rakúsky ľud vo všeobecnosti zdieľa tento postoj – nastúpiť na cestu pozitívnych hodnôt – určite môžeme povedať, že pápežova cesta mala úspech.“

RV zš, dj/ snímka -pz

Generálna audiencia Benedikta XVI.: Apoštolská cesta do Rakúska

„Drahí bratia a sestry,

dnes by som sa chcel v myšlienkach vrátiť k svojej pastoračnej návšteve v Rakúsku, ktorú som mal potešenie uskutočniť v uplynulých dňoch.

Rakúsko je mi osobitne blízke už preto, že susedi s mojou vlasťou, ale tiež pre mnohé kontakty, ktoré som tam stále udržiaval. Osobitným dôvodom tejto návštevy bolo 850. výročie najvýznamnejšej rakúskej svätej v Mariazelli, ktorú milujú tiež maďarskí veriaci a často ju navštevujú aj pútnici z ostatných okolitých krajín. Išlo teda v prvom rade o púť, ktorej mottom bolo Hľadieť na Krista - ísť za Máriou, ktorá nám ukazuje Ježiša.

Zo srdca ďakujem kardinálovi Schönbornovi, viedenskému arcibiskupovi, a všetkým rakúskym biskupom za veľké úsilie, s akým pripravili a sprevádzali moju návštevu. Ďakujem rakúskej vláde a všetkým občianskym i vojenským predstaviteľom za poskytnutú pomoc a za ich cennú spoluprácu. Osobitne ďakujem pánovi spolkovému prezidentovi Rakúskej republiky za srdečnosť, s akou ma prijal a sprevádzal počas rôznych okamihov mojej cesty.

Prvá etapa sa konala pri Mariensäule - historickom stĺpe, na ktorom je umiestnená socha Nepoškvrnenej Panny. Tam som sa stretol s tisíckami mladých a začal svoje putovanie. Nemohol som obísť ani Judenplatz (Židovské námestie) a vzdal som úctu pamätníku pripomínajúcom šoa (holokaust).

Vzhľadom na dejiny Rakúska a na jeho úzke vzťahy so Svätou stolicou, ako aj na význam Viedne v medzinárodnej politike, boli na programe mojej cesty aj stretnutia s prezidentom republiky a diplomatickým zborom. Sú to veľmi vzácne príležitosti, počas ktorých má Petrov nástupca možnosť povzbudiť zodpovedných predstaviteľov národov, aby sa neustále zasadzovali za mier a skutočný ekonomický a sociálny rozvoj. S pohľadom osobitne upretým na Európu som opätovne povzbudil do pokračovania v súčasnom zjednocovacom procese na báze hodnôt inšpirovaných spoločných kresťanským dedičstvom. Veď Mariazell je tiež jedným zo symbolov stretania sa európskych národov na základe kresťanskej viery. Vari by bolo možné nespomenúť, že Európa je nositeľkou myšlienkového tradície spájajúcej vieru, rozum a cítenie? Významní filozofi – aj nezávislí od viery – pripomínali ústrednú úlohu, ktorú zohralo kresťanstvo pri obhajovaní moderného vedomia pred nihilistickými či fundamentalistickými odchýlkami. Stretnutie s politickými a diplomatickými autoritami vo Viedni preto moju apoštolskú cestu veľmi vhodne zasadilo do aktuálneho rámca európskeho kontinentu.

Samotnú púť som uskutočnil v sobotu 8. septembra na sviatok Narodenia Panny Márie, ktorý je titulárnym sviatkom svätej v Mariazelli. Korene tohto pútnického miesta siahajú do roku 1157, keď sem pozvali kázať benediktínskeho mnícha z blízkeho opátstva sv. Lambrechta, a ten zažil zázračnú pomoc Panny Márie,

ktorej malú drevenú sochu niesol so sebou. Výklenok či cela (Zell), do ktorej mních sošku uložil, sa stala cieľom pútnikov a v priebehu dvoch storočí tu bola vybudovaná významná svätyňa, kde sa ešte i dnes uctieva milostivá Madona, nazývaná Magna Mater Austriae. Bolo pre mňa veľkým potešením vrátiť sa ako Petrov nástupca na toto sväté miesto, ktoré je také drahé národom strednej Európy. Obdivoval som tam príkladnú zmužilosť tisícok a tisícok pútnikov, ktorí sa napriek dažďu a zime s veľkou radosťou a vierou zúčastnili na tejto jubilejnej slávnosti, na ktorej som im vysvetlil ústrednú myšlienku mojej návštevy - Hľadieť na Krista, ktorú rakúski biskupi múdro do hĺbky rozpracovali počas deviatich mesiacov priprav. Avšak zmysel motta Hľadieť na Krista sme naplno pochopili až priamo vo svätyni. Pred nami stála soška Madony, ktorá jednou rukou ukazuje na Dieťa Ježiša, a hore nad oltárom baziliky bol Ukrižovaný. Tu naše putovanie dosiahlo svoj cieľ: v Dieťati na matkiných rukách a v Človeku s rozpätými rukami sme kontemplovali Božiu tvár. Hľadieť na Ježiša očami Márie značí stretnúť sa s Bohom–Láskou, ktorý sa pre nás stal človekom a zomrel na kríži.

Na záver svätej omše v Mariazelli som udelil „poverenie“ členom farských pastoračných rád, ktoré boli prednedávnom obnovené v celom Rakúsku. Bolo to výrečné cirkevné gesto, ktorým som zveril do Máriinej ochrany veľkú „sieť“ farností v službe spoločenstvu a misie. Na tomto pútnickom mieste som potom zažil okamihy radostného bratstva s biskupmi Rakúska i s benediktínskou komunitou. Stretol som sa s kňazmi, rehoľníkmi, diakonmi a seminaristami a pomodlil som sa s nimi večery. Duchovne spojení s Máriou sme chválili Pána za pokornú oddanosť toľkých mužov a žien, ktorí sa zverili jeho milosrdenstvu a zasvätili službe Bohu. Tieto osoby sa usilujú - i napriek svojim ľudským obmedzeniam, ba práve v jednoduchosti a pokore svojho človečenstva - všetkým ponúkať Božiu dobrotu a krásu, a to nasledovaním Ježiša na ceste chudoby, čistoty a poslušnosti - troch sľubov, ktoré treba správne chápať v ich autentickom kristologickom význame, teda vo vzťahovanom a cirkevnom, nie individualistickom.

V nedeľu ráno som potom celebroid slávnostnú svätú omšu v Katedrále sv. Štefana vo Viedni. V homílii som chcel ozrejmiť najmä význam a hodnotu nedele a podporiť hnutie Aliancia na obranu voľnej nedele. K tomuto hnutiu patria aj osoby a skupiny, ktoré sa nehľasia ku kresťanstvu. Ako veriaci však máme prirodzene hlbokú motiváciu prežívať Pánov deň tak, ako nás to naučila Cirkev. „Sine dominico non possumus!“ - Bez Pána a bez jeho dňa nemôžeme žiť - vyhlásili mučeníci z Abitene (terajšie Tunisko) v roku 304. Ani my kresťania tretieho tisícročia nemôžeme žiť bez nedele - dňa, ktorý dáva zmysel práci i odpočinku, v ktorom sa sprítomňuje význam stvorenia a spasenia a ktorý je vyjadrením hodnoty slobody a služby bližnému... - toto všetko

je nedľa: oveľa viac než len príkaz! Ak národy dávnej kresťanskej tradície opustia tento význam nedele a dopustia, aby sa nedľa zredukovala na víkend alebo na príležitosť realizovať svetské a obchodné záujmy, možno povedať, že sa rozhodli vzdať sa vlastnej kultúry.

Nedľa od Viedne sa nachádza opátstvo Heiligenkreuz, opátstvo Svätého križa, a pre mňa bolo vždy veľkým potešením môcť navštíviť túto kvitnúcu komunitu cisterciánskych mníchov, ktorá existuje bez prerušenia už 874 rokov! K opátstvu patrí aj Vyššia škola filozofie a teológie, ktorá prednedávnom získala titul „pápežská“. V príhovore osobitne adresovanom mníchom som pripomenul významné učenie sv. Benedikta o Božom oficiu, ktoré zdôrazňuje hodnotu modlitby ako služby chvály a adorácie Boha za jeho nekonečnú krásu a dobrotu. Neexistuje nič, čo by bolo prvoradejšie ako táto posvätná služba – hovorí benediktínska regula (43, 3) –, takže celý život vrátane času práce i odpočinku sa rekapituluje v liturgii zameranej na Boha. Ani teologické štúdium nemôže byť oddelené od duchovného života a od života modlitby, ako to zdôrazňuje práve sv. Bernard z Clairveaux, otec cisterciánskej rehole. O tomto spojení medzi vierou a rozumom, srdcom a myslou svedčí prítomnosť Teologickej akadémie v susedstve opátstva.

Posledné stretnutie mojej cesty bolo stretnutie s dobrovoľníkmi. Chcel som ním prejavit' svoje uznanie mnohým ľuďom rozličného veku, ktorí sa nezištne venujú službe bližnému v cirkevných či občianskych spoločenstvách. Dobrovoľníctvo nie je iba „činnosť“. Je to predovšetkým spôsob bytia, ktorý vychádza zo srdca, veľkodušný postoj k životu vedúci k tomu, aby človek „vracal“ prijaté dary a delil sa o ne s bližným. Z tohto pohľadu som chcel znovu povzbudiť do rozvoja kultúry dobrovoľníctva. Na dobrovoľnícku činnosť nemožno v porovnaní so štátom a s verejnými inštitúciami hľadiť ako na nejaké „plátanie dier“; jej prítomnosť treba chápať ako doplňujúcu a stále nevyhnutnú, lebo oživuje všímavosť voči ostatným a podporuje osobný spôsob pomoci. Preto niet nikoho, kto by nemohol byť dobrovoľníkom: aj najviac znevýhodnený a núdny človek má zaiste mnohé, o čo sa môže podeliť s inými, aby tak osobne prispel k budovaniu civilizácie lásky.

Na záver chcem znova poďakovať Pánovi za túto návštevu a púť v Rakúsku. Jej hlavným cieľom bolo opätovne mariánske pútnické miesto, na ktorom som mohol zažiť silnú cirkevnú skúsenosť, podobne ako minulý týždeň s talianskymi mladými v Lorete. Okrem toho sa vo Viedni i v Mariazelli v početnej a vernej účasti na plánovaných stretnutiach zvlášť prejavila živá a pestrá realita Katolíckej cirkvi. Bola to radostná a strhujúca účasť Cirkvi, ktorá je podobne ako Mária vyzvaná stále „hľadiť na Krista“, aby ho mohla všetkým ukázať a ponúknuť; Cirkvi - učiteľky a svedkyne veľkodušného „áno“ životu vo všetkých jeho rozmeroch; Cirkvi, ktorá neustále aktualizuje svoju dvetisícročnú tradíciu v službe pokojnej budúcnosti a opravdivému sociálnemu rozvoju celej ľudskej rodiny.“

RV

Benedikt XVI. prijal poverovacie listiny nového slovenského veľvyslanca pri Svätej stolici

Castel Gandolfo (13. septembra, RV) – Pápež Benedikt XVI. vo štvrtok predpoludním prijal na osobitnej audiencii nového

veľvyslanca SR pri Svätej stolici Jozefa Draveckého, ktorý mu odovzdal svoje poverovacie listiny. Ako vo svojom prejave zdôraznil Svätý Otec, „puto, ktoré spája rímskeho biskupa s ľuďmi našej krajiny má pôvod ešte v časoch pôsobenia svätých Cyrila a Metoda“. Prítomnosť nového veľvyslanca je podľa slov hlavy Katolíckej cirkvi ďalším príkladom vzájomného rešpektu a náklonnosti, ktoré voči sebe prechovávajú Slovensko a Svätá stolica. V budúcom roku si pripomenieme 15. výročie diplomatických vzťahov medzi oboma stranami a – ako zdôraznil Benedikt XVI. – táto spolupráca bola zvlášť plodná v posledných rokoch. Dôkazom toho je vládna ratifikácia dvoch zo štyroch zložiek Základnej zmluvy, podpísanej v roku 2000 – duchovnej služby katolíkom v ozbrojených zložkách a katolíckej výchovy.

Nový veľvyslanec uistil Svätého Otca o tom, že Slovensko sa zaväzuje k naplneniu ďalších dvoch bodov, týkajúcich sa výhrady svedomia a financovania aktivít Cirkvi, ktoré si však bude vyžadovať viac času a dôkladnú a vážnu diskusiu v rámci spoločnosti. „Je totiž v záujme Slovenska a jeho národa,“ zdôraznil Jozef Dravecký, „aby dosiahnuté rozhodnutia boli v súlade s princípmi spravodlivosti a morálky, vždy podporovanými Svätou stolicou.“ Benedikt XVI. sa vo svojom prejave dotkol aj potreby spolupráce medzi Cirkvou a občianskou spoločnosťou pri správnom formovaní mladých ľudí, ktoré je zvlášť potrebné pri súčasnom ohrození hodnoty manželstva a rodiny. Poukázal na to, že práve rodina je jadrom, v ktorom sa človek učí ľudskej láske a zušľachtuje cnosti zodpovednosti, štedrosti a bratského záujmu: „Pevné rodiny sú budované na základoch pevných manželstiev. Pevné spoločnosti sú budované na základe pevných rodín.“

Svätý Otec vyzdvihol aj bohaté kultúrne a duchovné dedičstvo Slovenska a fakt, že má veľký potenciál prispieť k revitalizácii duše európskeho kontinentu.

Prezident SR Ivan Gašparovič odovzdal poverovacie listiny Jozefovi Draveckému v polovici júla 2007.

RV,-dj-/ snímka -vb-

Zomrel bývalý apoštolský nuncius v Slovenskej republike, Mons. Luigi Dossena

V nedeľu 9. septembra 2007 v dopoludňajších hodinách zomrel vo veku 82 rokov v rodnom Campagnola Cremasca bývalý apoštolský nuncius v Slovenskej republike, arcibiskup Mons. Luigi Dossena. Svätého Otca a Svätú Stolicu zastupoval na Slovensku v rokoch 1994-2001. Mal ak-

tívnu účasť na príprave návštevy pápeža Jána Pavla II. na Slovensku roku 1995, na vybudovaní apoštolskej nunciatury v Bratislave a na príprave a podpísaní Základnej zmluvy medzi SR a Svätou Stolicou.

Mons. Dossena sa narodil v Severnom Taliansku v Campagnola Cremasca 28.5.1925. Po filozofických a teologických štúdiách bol 25.3.1951 vysvätený na kňaza. V rokoch 1953-1955 študoval na Pápežskej cirkevnej akadémii, kde sa habilitoval pre diplomatickú službu Svätej Stolice. Pápež Pavol VI. ho 26.2.1973 vymenoval za titulárneho biskupa v Carpi a pronuncia v Kórejskej republike. Počas svojej diplomatickej služby pôsobil v Nikarague, Hondurase, Washington, v Kórejskej republike, Senegale, Mali, Zelený roh, Mauritánii, Guinea Bissau a Peru. Svoju diplomatickú kariéru a službu Cirkvi zavŕšil v Slovenskej republike. V rokoch 1965-1973 bol spolupracovníkom Rady pre verejné záležitosti Cirkvi vo Vatikáne, kde mal na starosti anglicky hovoriace krajiny.

Mons. Dossena mal veľmi srdečný a hlboký vzťah k Slovensku a k jeho obyvateľom bez ohľadu na vierovyznanie. Svojou diplomatickou aktivitou sa usiloval o zmierňovanie politických napätí pre dobro celej krajiny.

V Dóme sv. Martina v Bratislave sa v štvrtok konala zádušná svätá omša za Luigiho Dossenu. Na bohoslužbe boli prítomní viacerí slovenskí biskupi a homíliu predniesol košický arcibiskup Alojz Tkáč. -mg-/ snímka archív

5. Európsky pastoračný kongres pútnikov a pútnických miest

Francúzsko (10. september, RV) – „Aktuálne problémy mieru vo svete“ – to je hlavnou témou 5. Európskeho kongresu pastorácie pútnikov

a pútnických miest, ktorý sa v pondelok začal vo francúzskych Lurdoch a potrvá do 13. septembra. Organizátorom je Pápežská rada pre duchovnú starostlivosť o presťahovalcov a cestujúcich v spolupráci so svätynou v Lurdoch. Téma stretnutia – „Kroky pokoja a miesta milosrdenstva“ – sa odvoláva na pozvanie Panny Márie do Lúrd a výzvu k modlitbe za hriešnikov. Nesie sa tiež v duchu posolstva Benedikta XVI. pre tohtoročný Svetový deň pokoja – „Ľudská bytosť, srdce pokoja“. Týmto Svätý Otec poukazuje na potrebu pokoja v dnešnej spoločnosti, poznačenej tak častými útokmi na ľudské práva a tiež mnohými formami násillia. Len z odpustenia sa môže zrodiť pokoj, tak ako to žiada Boh: „Odpustite si tak ako Boh odpustil vám v Kristovi.“

Kongres chce otvoriť priestor pre mnohé témy, ako napríklad spravodlivosť, solidarita, sloboda. Koná sa práve v roku 150. výročia zjavenia Madony – Božej matky v Lurdoch v roku 1858. Jubilejné oslavy sa začnú 8. decembra tohto roku a potrvajú až do decembra 2008. Francúzsko počas posledných rokov zaznamenáva nárast pútnikov – 43 miliónov v 140-tich pútnických chrámoch. Na otvorení kongresu vystúpil s prejavom aj kardinál Renato Raffaele Martino, predseda Pápežskej rady a tiež biskup Lúrd Jacques Perrier.

„Vo svete, ktorý uprednostňuje fyzickú dokonalosť, musí Cirkev hlásať alternatívu v prospech slabých a tých, ktorí sú odsúvaní na okraj,“ uviedol predseda Pápežskej rady pre spravodlivosť a pokoj kardinál Renato Martino vo svojom príhovore na V. európskom kongrese pastorácie pútnikov a pútnických miest, ktorý v stredu pokračoval tretím dňom v Lurdoch. Európu nazval „spoločným domom, kde sa pohybujú ľudia a myšlienky“ a dodal, že „toto neustále stretávanie sa je znakom čias, ktorý Cirkev musí interpretovať vo svetle bratstva a solidarity. Podobne ako svätí patróni Európy musíme byť tými, ktorí vzdelávajú a poskytujú duchovnosť.“

„Je dôležité,“ prízvukoval predseda dikastéria, „aby každý z nás nielen prijal rôznosť kultúr a vierovyznaní, ale aby sme žili v spoločenstve. Púť je aj miestom milosrdenstva.“ Tých, ktorí organizujú púte a zodpovedajú za správu pútnických miest kardinál Martino vyzval, aby vo svete, ktorý odsúva chorobu a slabosť na okraj a dáva prednosť kráse a fyzickej dokonalosti, ponúkali svedectvo o tom, že Cirkev vychádza v ústrety tým, ktorí sú odmietaní a na ktorých sa zabúda.

Výsledkom niekoľkodňovej práce v rámci podujatia bude záverečný dokument, ktorého obsahom budú odporúčania pre riešenie výziev v oblasti pastorácie pútnikov a pútnických miest.

RV, -sg, dj-

Záverečné vyhlásenie ekumenického stretnutia v Sibiu v Rumunsku

Rumunsko (10. septembra, RV) - 3. európske ekumenické zhromaždenie, ktoré zorganizovali Rada biskupských konferencií Európy a Konferencia európskych cirkví od 4. – 9. septembra v rumunskom Sibiu, sa skončilo v nedeľu. Nieslo sa v duchu motto „Svetlo Krista ožaruje všetkých. Nádej na obnovu a zjednotenie Európy“.

Stretnutie sa zrodilo z ekumenickej spolupráce, ktorá sa začala stretnutím vo švajčiarskom Bazileji v máji 1989. Bol to historický moment, keď Európu ešte rozdeľoval múr medzi Východom a Západom. Kresťanské cirkvi sa potom stretli v rakúskom Grazi v júni 1997 a ekumenické stretnutie bolo aj na začiatku nového milénia v apríli 2001 v Štrasburgu v duchu témy „Ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta“, za účasti stovky cirkevných lídrov a rovnakého počtu mladých. Súčasťou tejto ekumenickej cesty bolo aj 3. európske ekumenické zhromaždenie. Jeho zmyslom a úsilím bolo putovať spoločne a skúmať spoločné európske kresťanské korene, ktoré by ešte viac prehĺbili vzájomné spoznávanie.

V nedeľu bolo zverejnené záverečné vyhlásenie podujatia, v ktorom sa píše: „My, pútnici z celej Európy, svedčíme o moci premeny svetla, ktoré ožaruje všetkých, ktoré je silnejšie ako tma a hlásime sa k nádeji, ktorá zastrešuje naše cirkvi, pre celú Európu a pre celý svet... Zdôrazňujeme a obnovujeme tiež témy, ktoré sme si predsavzali ešte v Bazileji a v Grazi... Naša viera v premieňajúcu moc Kristovho svetla je silnejšia, než temnota rezignácie, fatalizmu, strachu a ľahostajnosti.“

Ako sa uvádza v dokumente, Kristovo svetlo ľudí naplňa, aby žili pre druhých: „Naše svedectvo je v nádeji na jednotu Európy. Jednota však neznamená uniformitu. V Sibiu sme boli svedkami viacerých bolestivých miest, ktoré rozdeľujú naše cirkvi, rozdielov historických a kultúrnych... Naša kresťanská spiritualita však má v sebe drahocenný poklad – otvára naše srdcia kráse Božej tváre a sile modlitby. Iba vtedy, ak sme bližšie nášmu Pánovi Ježišovi Kristovi, môžeme sa k sebe priblížiť ešte viac.“

Z ekumenického stretnutia vzišlo 10 odporúčaní, na ktorých kresťanské cirkvi budú spoločne pracovať:

- obnova misie a hlásanie Krista ako Svetla a Spásy sveta a tiež pokračovanie v spoločných úvahách o vzájomnom uznaní krstu,

- hľadanie a nachádzanie spôsobov, ako naďalej rozširovať aktivity, ktoré obe cirkvi spájajú (modlitba, ekumenické púte, teologická formácia a spoločné štúdium, sociálna oblasť, kultúrne

projekty na základe kresťanských hodnôt)

- spolupráca celého Božieho národa a najmä po tomto stretnutí držanie ochranné ruky nad mladými, staršími, etnickými menšinami či postihnutými

- venovať sa viac kresťanským emigrantom, cirkvi by mali pochopiť, že aj ony môžu rozvíjať kompletnú a aktívnu úlohu v Cirkvi a v spoločnosti, aj pokiaľ ide o etnické skupiny

- rozširovať Ekumenickú chartu ako základné smerovanie a stimul európskej ekumenickej púte

- podporovať ciele európskeho vývoja OSN najmä v súvislosti s odstránením chudoby vo svete

- ekologická zodpovednosť s ohľadom na klimatické zmeny v Európe

- podporovať iniciatívy pre zrušenie dlhov a podporovať spravodlivý obchod

- obdobie od 1. septembra – 4. októbra venovať modlitbám za ochranu stvorenia a podporu života, za odvrátenie klimatických zmien

V správe sa ďalej uvádza, že ľudskosť sa má prejavovať láskou, to je základ jej obrazu a podoby v Bohu. V Európe bolo už v histórii veľa situácií, ktoré spôsobili náboženské rozdiely, napriek tomu sa však vyskytli aj také, ktoré obyvateľov rozdielnych náboženských skupín spojili v pokoji a láske. „Všetci by sme sa mali snažiť naučiť viac o rôznych náboženstvách a tiež o zámeroch Ekumenickej charty. Obraciame sa s apelom na našich kresťanských spolubratov a všetkých tých, ktorí veria v Boha a zároveň rešpektujú právo iných na náboženskú slobodu,“ uvádza sa v závere správy.

RV, -sg- / snímka -lr-

Väzenskí kapláni z celého sveta žiadajú zrušiť trest smrti a mučenie

Taliansko (12. septembra, RV) - Väzenskí kapláni z celého sveta žiadajú zrušenie trestu smrti a ochranu ľudských životov. Aj o týchto témach sa hovorilo na XII. svetovom kongrese Medzinárodnej komisie katolíckej väzenskej pastorácie, ktorý sa v uplynulých dňoch skončil v Ríme. Jedným z bodov programu bolo aj stretnutie účastníkov podujatia so Svätým Ocom, ktorý ich poslanie nazval službou, ktorá si vyžaduje „trpezlivosť a vytrvalosť“. Ako uvádza záverečná správa kongresu, je veľa výziev, ktorým treba čeliť, urobiť nové kroky v oblasti materiálnej a najmä duchovnej starostlivosti o odsúdených. Rázne „nie“ zaznelo v súvislosti s trestom smrti a mučením. Okrem toho žiada väčší záujem inštitúcií, ktoré sa touto otázkou v spoločnosti zaoberajú.

V tomto duchu sa v rozhovore pre Vatikánsky rozhlas vyjadril aj Mons. Giorgio Caniato, taliansky inšpektor práce väzenských kaplánov. Podľa neho je vo väzení veľa násilia: „Záleží od kultúry a mentality, ktorá je hore, teda justícia a spravodlivosť. Ak pri tom nebudeme myslieť na človeka a jeho dôstojnosť, je prirodzené, že zákony budú represívne, ako tomu bolo pred novým trestným zákonom z roku 1975. Odsúdený – podľa filozofie kresťanstva - je v našej legislatíve považovaný za osobu, nikdy nie za predmet bez práv a povinností. Jeho základné práva, právo na život, na prácu, na jedlo, na zdravotnú starostlivosť a tiež na praktizovanie viery musia byť dodržané, pretože to sú neoddeliteľné práva, rovnako ako sloboda myslenia a sloboda poznania. U nás v Taliansku bol trest smrti zrušený. Žiaľ, máme stále doživotné väzenie, aj to by mali zrušiť, lebo je deštrukciou akejkolvek nádeje človeka, nádeje, ktorú v sebe zakotvuje tak ústava, ako aj zákony, keď hovoria o zaobchádzaní s odsúdeným. Toto je aj medzinárodnou požiadavkou. Žiaľ, nie všetky štáty, filozofie či kultúry akceptujú výzvu Svätého Otca, aby rešpektovali dôstojnosť človeka a ľudskej bytosti.“

V záverečnej správe kongresu sa uvádza, že napriek aktuálnemu systému justičnej spravodlivosti v mnohých krajinách nie sú dodržané potreby a práva slabých či maloletých. V Taliansku je situácia opačná, mladiství môžu čakať na rozsudok s kauciou na slobode. Sú to často mladí, ktorí sú obžalovaní z krádeží a domových lúpeží.

Mons. Giorgia Caniata pokračuje: „Zadržanie mladistvých v Taliansku má svoje pravidlá a postup. Vo väzeniach je asi 500 - 600 mladistvých, nie viac. Maloletých, ktorí čakajú na rozsudok na slobode je asi 30-tisíc. Nie je to veľmi dobré, najmä z hľadiska spoločnosti, ktorá má pocit, že

v jeden deň ich pre krádeže a zločiny zadržia a na druhý deň prepustia. Do hry tu teda vstupuje celá spoločnosť, ktorá často nerozpoznáva morálne a objektívne zákony, tak ako to spomínal aj Svätý Otec.“

-sg-

Vatikán žiada život pre odsúdeného väzňa z Texasu

Taliansko (10.septembra, RV/Zenit) – Predseda Pápežskej rady pre spravodlivosť a pokoj kardinál Renato Martino vyzýva texaské authority, aby zmiernili rozsudok pre väzňa odsúdeného na blížiaci sa trest smrti. Štyridsaťdvaročný Jozef Lave sa v roku 1992 dopustil trestného činu vraždy dvoch mladých zamestnancov počas krádeže v obchode so športovým tovarom. Tento postoj kardinál Martino vyjadril na 12. svetovom kongrese Medzinárodnej komisie katolíckej väzenskej pastorácie, ktorý sa minulý týždeň konal v Ríme. Vo svojej výzve označuje druh rozsudku za „neľudský a zbytočný – spoločnosť, ktorá ho uzákonila a ktorá ho praktizuje nedáva vinníkovi žiadny priestor na nápravu.“ Lave je jedným z piatich odsúdencov v texaskom väzení, ktorých čaká podobný osud už tento mesiac.

-zš-

Čínsky biskup pred smrťou povzbudil do modlitby ruženca

Čína (12. septembra, RV/CNS) – Biskup John Han Dinxiang z Yongnianu v čínskej provincii Hebej zomrel vo veku 68 rokov po ťažkej chorobe počas pobytu vo väzení, kde ho zadržovala vláda. V oficiálnom stanovisku americkej Nadácie kardinála Kunga sa uvádza, že úrady zavolali k lôžku umierajúceho v poslednej chvíli jeho blízkych príbuzných. Jeho posledné slová predtým, než upadol do kómy, boli adresované veriacim s výzvou, aby sa „viac modlili ruženec.“ Biskupovo telo bolo spopolnené 6 hodín po jeho smrti, urna bola pochovaná na verejnom cintoríne v hlavnom meste provincie.

-dj-/ snímka archív

Banskobystrická diecéza si pripomína príchod Jána Pavla II.

Pred štyrmi rokmi, dňa 12. septembra, slúžil na Námestí SNP v Banskej Bystrici svätú omšu Ján Pavol II. Túžobne očakávanému pápežovi radostne kývali mnohí laici, kňazi i rehoľníci, ktorí stáli v tesnej blízkosti samotného pápeža. Cieľom organizátorov bolo dať možnosť všetkým zúčastniť sa na stretnutí so Svätým Otcem, ktorý ich povzbudil slovami „Dajme priestor Bohu!“. Ján Pavol II. počas homílie na banskobystrickom námestí pokračoval: „V rôznorodosti a bohatstve jednotlivých povolani každý jeden sme pozvaný, podľa Máriinho vzoru, prijať Boha do svojho života a spolu s ním putovať týmto svetom, ohlasujúc jeho evanjelium a vydávajúc svedectvo jeho lásky.“

Banskobystrická diecéza si v ten istý deň pripomína otvorenie diecéznej synody, ktorú slávnostne vyhlásil pápež v roku 2003. Synoda bola ukončená v decembri o dva roky neskôr. Jej uzávery prináša všetkým bratom a sestrám posynodálny dokument diecézneho biskupa Rudolfa Baláza s názvom Zostaň s nami, Pane.

Mnohé závery diecéznej synody duchovné spoločenstvo banskobystrickej diecézy naplnilo alebo čoskoro naplní. V apríli 2008 by mal byť otvorený komplex Hospicu Božieho Milosrdenstva, v ktorom bude venovaná pozornosť starším osobám. Najmä ľuďom, ktorí si zasluhujú paliatívnu starostlivosť ale aj výchovu našich najmenších v samostatnej materskej škôlke.

Pamiatke veľkého pápeža venovala Banskobystrická diecéza renovovanú budovu Diecézneho pastoračného centra Jána Pavla II. na Kapitulskej ulici v Banskej Bystrici. Pred budovou, v ktorej sú sústredené rôzne pastoračné centrá diecézy, zaujme miesto busta pápeža Jána Pavla II. Jeho umelecká podoba tak osloví a láskavo privíta každého okoloidúceho, ako to bolo vlastné Božiemu služobníkovi Jánovi Pavlovi II.

Zuzana Juhaniaková

Piati mladí saleziáni povedali Bohu svoje áno

V sobotu 8. septembra na sviatok Narodenia Panny Márie piati mladí slovenskí saleziáni povedali Bohu navždy svoje áno. Andrej Kňaze z Bošian, Ján Maturkanič z Humenného, Peter Naňo z Trnavy a Peter Ondrej z Renčičova sa pripravujú na kňazstvo a Ján Drgoň je koadjutor – salezián laik. V Kostole Duha Svätého v Bratislave – Dúbravke sa zišli nielen mnohí saleziáni, ale aj mladí, saleziánska rodina a mnoho príbuzných.

Svätej omši predsedal provinciál saleziánov, don Štefan Turanský, ktorý v príhovore zdôraznil, že mladí ľudia sú schopní vnímať Boží hlas a odpovedať naň. Ako príklad uviedol skupinu mladých z neokatechumenátneho hnutia v Taliansku, ktorí po stretnutí so Svätým Otcem v Lorete na začiatku septembra mali ešte osobitné stretnutie o povolaní a pred svojimi rovesníkmi niektorí verejne vystúpili a vyznali, že vnímajú volanie k duchovnému povolaniu a chcú ho nasledovať.

Po slávnosti skladania doživotnej rehoľnej profesie sa konalo v priestoroch saleziánskeho domu SALES v Bratislave – Dúbravke v rodinné pohostenie. Spomedzi dotyčných piatich saleziánov sú dvaja – Ján Maturkanič a Peter Ondrej – gréckokatolíci. V piatok 14. septembra prijímú v Prešove nižšie svätenia.

Rastislav Hamráček

Vo farnosti Antona Paduánskeho v Kline na Orave prijali mladí sviatosť birmovania

Vkladaním rúk a pomazaním krizmou prijalo v nedeľu 9. septembra z rúk spišského pomocného biskupa Mons. Štefana Sečku v hornooravskej obci Klin sviatosť birmovania vyše 200 mladých ľudí. Ide o druhú birmovku v histórii farnosti, prvá sa uskutočnila v roku 2002.

„Buďte svetlom a prežívajte sviatok kresťanskej dospelosti aktívne,“ povzbudil mladých v kostole svätého Antona Paduánskeho v jednej zo svojich myšlienok v homílii otec biskup. Vyzval ich, aby sa stávali príkladom pre dnešný svet a nezmazateľným znakom sviatosti birmovania upevnili svoje spojenie s Kristom.

Na prijatie sviatosti sa mladí kandidáti pripravovali od októbra vlaňajšieho roka pod vedením správcu farnosti vdp. Eugena Ďubeka a rehoľnej sestry Lucie. Na pravidelných stretnutiach spolu rozoberali a debatovali na rozličné témy a otázky z katechizmu.

Liturgickú slávnosť v Kline v nedeľu za prítomnosti ďalších kňazov, najbližších príbuzných a početného množstva veriacich z Klina, blízkeho i vzdialeného okolia, obohatil svojím spevom zbor mladých a dospelých z obce. Stretnutie s otcem biskupom ukončila spoločná diskusia.

Farnosť v Kline bola založená v roku 1998. Prvým správcom sa stal vdp. Jozef Dzurek, v súčasnosti ju vedie vdp. Eugen Ďubek. Predtým patrila obec pod farnosť v susednej obci Zubrohľava, kde sa od roku 1880 do roku 1997 vystriedalo 9 farárov.

Michal Lipiak

Spoločnosť UPC uvádza kresťanskú TV NOE

Bratislava 11.9.2007 – Spoločnosť UPC BROADBAND SLOVAKIA dnes obohatila káblovú programovú ponuku o televíznu stanicu TV NOE. Ide o nekomerčnú televíznu stanicu zameranú na propagáciu kresťanských duchovných hodnôt, ponúkajúcu nekomerčný program pre povzbudenie a poučenie, ale aj pre dobrú zábavu a odpočinok.

„Uvedením TV NOE do ponuky pre všetkých našich káblových zákazníkov sledujeme záujem nielen obohatiť našu programovú štruktúru, ale aj vyplniť tým medzeru, ktorá dnes v televíznom éteri na Slovensku je. TV NOE si dnes môžu naladiť všetci zákazníci UPC v Bratislave na kanálovej pozícii K24 (495,25 MHz) a v nadchádzajúcich najbližších týždňoch ho sprístupníme aj divákovi v ostatných mestách, kde poskytujeme služby cez káblové distribučné rozvody,“ uviedol generálny riaditeľ spoločnosti UPC BROADBAND SLOVAKIA Martin Maťašeje. Dodal, že TV NOE je aj súčasťou ponuky digitálnej káblovej televízie UPC.

Zaradenie TV NOE do ponuky UPC víta aj Konferencia biskupov Slovenska (KBS). „Teší nás, že zákazníci spoločnosti UPC na Slovensku budú obohatení o ponuku vysielania prvej televíznej stanice, ktorá na území bývalého Česko-Slovenska začala vysielать programy inšpirované kresťanskou myšlienkou. Dúfame, že TV NOE bude i v budúcnosti príkladom šírenia pozitívnych myšlienok a vzájomnej spolupráce medzi oboma národmi. Verím, že v dnešnej dobe to bude obohatením pre každého diváka, ktorý si na pozíciu TV NOE v ponuke spoločnosti UPC zvykne,“ uviedol hovorca KBS Jozef Kováčik.

TK KBS, UPC

mu si žiaci mohli vypočuť vystúpenie talentovaných hudobníkov Jiřího Zmožeka a Igora Mamojka a spolu s nimi si aj zaspievať. Okrem toho boli 22. septembra všetci pozvaní na hudobný festival Adonai fest v Košiciach, ktorý spoluorganizujú samotní študenti z Gymnázia sv. Košických mučeníkov.

Peter Bujdoš

Vo Vranove nad Topľou prezentovali knihu o farskom kostole a kláštore pavlínov

Dňa 8. septembra na Sviatok narodenia Panny Márie sa v Katolíckom kultúrnom dome vo Vranove nad Topľou uskutočnila prezentácia monografie Pútnický farský Kostol Narodenia Panny Márie a kláštor pavlínov vo Vranove nad Topľou. Autorom tejto historickej publikácie písanej populárno-náučným štýlom je poľský kňaz z radov pavlínov – teológ, knihovník, historik a filológ Leander Tadeusz Pietras, ktorý vo Vranove pôsobí od roku 1990.

„Cieľom, ktorý som si vedome postavil v procese prípravy textu, bolo oživiť pamäť na niektoré z dávnych udalostí, spojené s vranovským kostolom a kláštorom, kde pôsobili otcovia pavlíni. Po dlhom hľadaní, skúmaní a preverovaní údajov sa podarilo nájsť aj to, čo sme doteraz nepoznali, o čom sme ani netušili,“ hovorí o svojej novej knihe autor otec Leander.

Plnofarebná publikácia s hodnotným fotografickým materiálom vyšla v náklade 2000 výtlačkov. Prezentácia bola obohatená čítaním ukážok z novej publikácie. Na záver nechýbal predaj knihy s autogramiádou.

Beáta Ocilková

Košickí mučeníci nás rozospievali

Základná škola a Gymnázium sv. Košických mučeníkov v Košiciach si v piatok 7. septembra, v deň liturgickej spomienky mučeníkov, uctili svojich patrónov školy netradičným spôsobom. „Počas svätej omše sme žiakom vyzdvihli predovšetkým príklad viery patrónov školy a zároveň aj vysvetlili symboliku školského loga,“ uviedol pre TK KBS kaplán Peter Bujdoš. Logo tvorí otvorená kniha, ktorá symbolizuje múdrosť, brko v kalamári znázorňuje zhmotnenie myšlienky a palma je atribútom mučeníkov. „Naše logo predstavuje myšlienku, že Boh nás inšpiruje k božským veciam, a že Cirkev patrí medzi popredné inštitúcie šíriace kultúru, vedomosti, vzdelanie,“ dodal Bujdoš. Na záver progra-

Prihlasovanie sa na Svetové dni mládeže Sydney 2008

Na XXIII. Svetové dni mládeže - Sydney 2008 Sekcia pre mládež Konferencie biskupov Slovenska zaregistrovala skupinu KBS, ktorá bude počas Dní prijatia v austrálskych diecézach hosťom v Urajinskej eparchii Sv. Petra a Pavla v Melbourne.

Mladí ľudia vo veku od 16 do 35 rokov sa môžu prihlasovať do skupiny KBS na internetovej stránke: <http://mladez.kbs.sk/>, kde nájdu podrobnejšie informácie a námety na duchovnú prípravu.

Kontakt: Rada KBS pre rodinu a mládež, mladez@kbs.sk, 02/5441 9622, 0903 659 588. -vv-

Riaditeľ TK KBS: CSI Lic. Jozef KOVÁČIK, Grafická úprava a monitoring: Jolana ŠINAJOVÁ, Fotoservis: Mgr. Peter ZIMEN
Adresa: Konferencia biskupov Slovenska, P.O. Box 113, 814 99 Bratislava, Telefón: 02 / 54435 380, Fax: 02 / 54433 292, e-mail: zc@q7.sk; tkkbs@kbs.sk,
Internetová verzia spravodajstva TK KBS - www.tkkbs.sk